

Textbook for falling in love

Irena Todorović

CẨM nang

bỏ túi cho

tình yêu

First News

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HỒ CHÍ MINH

nhà sách
phuongnam .com

MỤC LỤC

Chào bạn!

Câu hỏi nghiên cứu: KHI NÀO THÌ YÊU ĐƯỢC NHỈ?

BÀI HỌC SỐ 1

Câu hỏi nghiên cứu: VỀ BỀ NGOÀI CÓ QUAN TRỌNG KHÔNG NHỈ?

BÀI HỌC SỐ 2

Câu hỏi nghiên cứu: VẬY CHỨ CÁI GÌ MỚI THẬT SỰ GHI ĐIỂM?

BÀI HỌC SỐ 3

Câu hỏi nghiên cứu: TẠI SAO CHÚNG TA NÊN YÊU?

BÀI HỌC SỐ 4

Câu hỏi nghiên cứu: LÀM SAO BẠN BIẾT LÀ MÌNH ĐANG “RUNG RINH”?

BÀI HỌC SỐ 5

Câu hỏi nghiên cứu: NẾU ĐÃ BIẾT MÌNH ĐANG YÊU, BẠN THỂ HIỆN TÌNH YÊU ĐÓ BẰNG CÁCH NÀO?

BÀI HỌC SỐ 6

Câu hỏi nghiên cứu: PHẢI LÀM SAO KẾT THÂN VỚI “AI KIA”?

BÀI HỌC SỐ 7

Câu hỏi nghiên cứu: KHI CHÚNG TA HẸN HÒ...

BÀI HỌC SỐ 8

Câu hỏi nghiên cứu: TỚ ĐÃ SAI Ở Đâu NHỈ?

BÀI HỌC SỐ 9

Câu hỏi nghiên cứu: CÓ PHẢI LÀ TỚ ĐANG YÊU KHÔNG NHỈ?

BÀI HỌC SỐ 10

Chào bạn!

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

T hế là những ngày nghỉ hè đã trôi vèo! Ngày đầu năm học mới cũng đã qua – nhàm chán như mọi năm... Lũ bạn ai cũng nói nhiều, kể tùm lum chuyện trên trời dưới đất, tất thấy đều hơn hở và ra vẻ ta đây vì năm nay là lên lớp bảy rồi... Nhưng không có tớ trong nhóm đó đâu! Mọi thứ đều nhàm chán! Tớ cũng gật gù, cũng cười góp, cũng tham gia tường thuật lại chi tiết các sự kiện diễn ra trong mấy ngày hè, nhưng chẳng ích gì. Cái sự chán đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát của trí não tớ.

Nhắc đến mới nhớ, ngay cả cuốn nhật ký này cũng chẳng hơn gì – tẻ nhạt quá đi mất, nên có lẽ sớm muộn gì tớ cũng sẽ quăng nó vào một góc thôi. Tớ không thể tiếp tục là một tên ngốc cứ viết ra tất tần tật những thứ vụn vặt, lẻ tẻ, ngốc nghếch xảy ra trong trường, ở nhà và ngoài phố (mà có gì quan trọng đâu kia chứ, chỉ là việc Helen không thèm nói chuyện với Maya, Steven bị chảy máu cam khi ra chơi, hay cái ti vi của chúng tớ đã đến lúc cần đem đi “cấp cứu” ...). Khi lần giở những trang nhật ký đã viết, tớ bỗng nhận ra rằng có lắm điều tưởng chừng như quá quan trọng cách đây một hai năm thật ra chỉ là những trò đùa lố bịch...

Ắt hẳn là khi lớn lên tớ sẽ trở thành một nhà tâm lý (quyết định này có từ khi tớ học lớp ba, vào cái ngày cô giáo bảo là tớ nên đi gặp một nhà tâm lý vì ngồi trong lớp mà tớ cứ cười suốt). Vì thế, tớ quyết định bắt đầu nghiên cứu khoa học. Chẳng hạn như tớ có thể điều tra, khám phá và nghiên cứu tất cả các sự kiện quan trọng đề cập đến sự mê đắm khi con người ta phải lòng nhau, rồi sau đó soạn thảo một cuốn cẩm nang nghiêm túc về chủ đề tình yêu. Ý tưởng tuyệt vời! Nếu không có cuốn cẩm nang này và các kiến thức liên quan khác, bạn bè của tớ sẽ tiếp tục bước vào “cõi yêu” và rút chân ra khỏi “vùng đất” đó mà không theo một trình tự, lý do hay quy luật nào – chỉ là tình cờ, ngẫu nhiên thôi! Cẩm nang Tình yêu – ái chà, chắc sẽ có “đất sống” đây! Nhất định đây sẽ là cuốn sách không thể thiếu trong ba lô của các bạn!

Ồ, việc chẳng dễ lắm đâu... Tớ sẽ phải tìm đủ mọi cách thu thập tài liệu cần thiết để phân tích khoa học (các cuộc phỏng vấn và thăm dò ý kiến này, sách báo tài liệu và các nghiên cứu tình

hướng này, rồi thử nghiệm...). Nhưng sau đó - làm sao rút ra kết luận chính xác từ tất cả các thông tin đó nhỉ? Mà thôi, các nút thắt vấn đề sẽ dần dần tự mở ra khi chúng ta cùng đi sâu tìm tòi nghiên cứu...

Tạm biệt nhé, Nhật Ký! Đến với thế giới khoa học thôi nào! Bài học 1 đang nóng lòng chờ tớ khai bút đây!

Tác giả

-Irena - Ikey

Câu hỏi nghiên cứu:

KHI NÀO THÌ YÊU ĐƯỢC NHỈ?

PHÒNG VẤN BẰNG MÁY THU ÂM CỦA BỐ

Các bản thu âm sau đây đã được viết lại chính xác từng từ một và chưa qua chỉnh sửa, sau đó được dậm mắt thêm muối khi biên soạn bài học.

BẢN THU ÂM SỐ 1

(Helen, tuổi: 13)

Tớ: Helen, theo cậu thì khi nào là thời điểm thích hợp để yêu một ai đó?

Helen: Mỗi tình đầu của tớ là hồi học lớp một, mỗi tình thứ hai... cũng là hồi lớp một... Mỗi tình thứ ba, thứ tư và thứ năm thì vào lúc học lớp hai... Ngẫm lại mới thấy lúc nào tớ cũng yêu cả! Chứ ai như cậu, chẳng yêu ai hết...

Tớ: Quên chuyện của tớ đi, tớ đang hỏi cậu cơ mà...

Helen: Giờ thì tớ cũng đang yêu đây và tất nhiên là bạn ấy cũng mê tớ. Thời điểm thích hợp là... BÂY GIỜ! Bây giờ... ngay bây giờ! Lúc nào cũng nên yêu cả! Khi nào cậu mới thôi hỏi những câu ngớ ngẩn kiểu này và bắt đầu yêu như mọi người chứ...

BẢN THU ÂM SỐ 2

(John đẹp trai học lớp 7A, anh chàng đào hoa của khối lớp bảy)

Tớ: Là bậc thầy trong tình trường, cậu nghĩ thời điểm thích hợp nhất để yêu là khi nào?

John: Ngay khi cậu nhìn tớ! Còn câu hỏi nào khác không?

Tớ: Không, đồ ngốc!

BẢN THU ÂM SỐ 3

(Bác Violet, hàng xóm, tuổi: khoảng 48 (từ chối đưa ra câu trả lời chính xác))

Tớ: Cháu đang thực hiện một số nghiên cứu cho trường. Bác có thể cho cháu biết khi nào là

thời điểm thích hợp nhất để yêu không ạ?

Bác Violet: Cháu không thể tìm ra ai khác để hỏi sao? Bác quên tất tần tật mọi điều về ba chuyện yêu đương từ lâu lắm rồi! Dù sao... khơi gợi lại chuyện này cũng không có gì là phiền cả... Khi cháu gặp người đàn ông thích hợp thì đó là thời điểm thích hợp!

Tớ: Vậy thời điểm thích hợp khi bác gặp người đàn ông thích hợp là khi nào ạ?

Bác Violet: Lúc đó bác... khoảng 16 tuổi, bác nghĩ thế. Nhưng thôi, đừng chủ đề này ngay đi, kéo bác trai nghe thấy!

Tớ: Mãi đến 16 tuổi kia hả bác?

Bác Violet: Mỗi thời mỗi khác chứ. Mà cháu không nghe gì sao? Bác đã nói là thôi ngay chủ đề này đi rồi mà!

BẢN THU ÂM SỐ 4

(Bố tở, tuổi: 46)

Tớ: Bố ơi, bố hãy nói vào cái máy này của bố, thời điểm thích hợp để yêu là khi nào ạ?

Bố: Đó không phải là chuyện của con, chắc hẳn là thế! Con mới chỉ là một nhóc tỳ thôi mà! Con gần như còn chưa thoát khỏi cái bím nữa là! Nhìn xem, có phải cô bé này đang yêu không nhỉ?

Tớ: Nhưng mà bố à, con đã không còn phải mặc bím từ cách đây 12 năm rồi!

Bố: Thì bố cũng có ý thế đấy, vậy mà như chỉ mới từ ngày hôm qua thôi ấy nhỉ!

BẢN THU ÂM SỐ 5

(Cô giáo dạy tiếng Anh, tuổi: 38)

Tớ: Với tư cách là cô giáo, cô nghĩ sao về chuyện yêu đương ạ? Lúc nào là thời điểm thích hợp để bắt đầu yêu?

Cô Razredna: Chắc chắn là vào mùa xuân! Muôn vật bừng tỉnh giấc: những chú chim, những chú ong... Trăm hoa đua nở và những cánh bướm dập dìu chao lượn giữa các khóm hoa...

Tớ: Thế mùa thu không được sao cô?

Cô Razredna: Ờ thì mùa thu cũng được, nhưng sẽ tuyệt hơn khi lá mơn mớn xanh, cỏ đang đến thì, bầu trời tỏa nắng...

Tớ: Vậy có nghĩa là chúng em phải đợi đến mùa xuân, vào học kỳ hai phải không ạ?

Cô Razredna: Học kỳ hai á? Đừng để tôi biết cô cậu nào yêu đương nhăng nhít trong học kỳ hai nghe chưa! Điều này hoàn toàn không liên quan gì đến câu hỏi của em! Thời điểm đó là lúc các em cần phải học hành chăm chỉ nhất! Em biết là chương trình học năm nay khó thế nào rồi đấy!

Tớ: Nhưng cô vừa nói là...

Cô Razredna: Ai nói cái gì kia chứ? Cô không nói gì hết! Xắn tay áo lên và bắt đầu lo học hành đi. Cô không muốn nghe bất kỳ lời than vãn nào vào cuối năm học đâu đấy!

BẢN THU ÂM SỐ 6

(Pete, tên nhiều chuyện, ngồi cùng bàn với tớ, tuổi: 13)

Tớ: Pete, cậu nghĩ thời điểm thích hợp để yêu là bây giờ hay sau này?

Pete: Không biết! Cậu đang làm cái gì thế? Thu âm đấy à? Đợi chút, để tớ tuyên bố cái này đã! Tớ muốn các bạn biết rằng tuần trước lớp chúng ta đã đánh bại lớp 7C! Tỉ số là 4 - 1!

Tớ: Này, cậu có ngẩn ngơ không hả? Tớ đang hỏi cậu về chủ đề yêu đương kia mà!

Pete: Ai thèm quan tâm chứ... Mà chuyện quái gì đây? Hay là cậu cũng như lũ con gái ngu ngốc kia, mết anh chàng John rồi phải không?

Tớ: Tớ á? Cái tên ngốc đó á? Không đời nào! Tớ đang thực hiện một số nghiên cứu... nghiên cứu khoa học hần hoi...

Pete: Chắc cú luôn! Cứ tin vào thằng bạn thân này! Kể đi! Tớ sẽ không nói lại với ai đâu. Tớ thề đấy...

Tớ: Ôi trời, biến đi!

VẬY CÓ NGHĨA LÀ:

Thời điểm thích hợp để yêu là **BÂY GIỜ, NGAY LẬP TỨC, CÀNG SỚM CÀNG TỐT** và **LUÔN LUÔN...** nhưng chỉ khi hội đủ các điều kiện sau đây:

1. Trong số những người bạn gặp gỡ, bạn phải gặp được người thích hợp;
2. Cái nhìn đầu tiên, thứ hai, thứ ba và tiếp sau đó đều phải nhắm vào đúng đôi mắt thích hợp;
3. Không còn phải mặc bím khi đã hết độ tuổi cần mặc bím;
4. Bạn không phải là người lảm lòi hay kẻ ngốc nghếch.

CÁC BÀI “LUYỆN CÔNG”:

1.

Đừng đợi đến khi anh chàng thích hợp tìm thấy bạn mà hãy đi tìm anh ta. Không có quy tắc nào hết. Chàng có thể cao hoặc thấp, da trắng hay đen, gầy gò hay béo ú, thuận tay trái hay tay phải... Điểm chung duy nhất đối với tất cả các anh chàng thích hợp là họ thích hợp với bạn. Ngay khi gặp được anh chàng nào mà bạn thấy có vẻ thú vị, hãy tiến tới với anh ấy.

Có thể bạn không bao giờ biết rằng mình đang lỡ mất điều gì nếu bạn để anh ấy lướt qua cuộc đời bạn!

2.

Lập danh sách các “ứng viên” – những anh chàng trong “tầm ngắm” - và đưa mắt liếc nhìn họ một cách đầy ẩn ý. Nếu anh chàng đó cũng ném trả lại bạn cái nhìn như thế, hãy đánh dấu tên chàng ta bằng một dấu cộng.

Việc này rất quan trọng vì nó giúp bạn loại bỏ những chàng trai không thích hợp. Lập lại quy trình này cho đến khi bạn mỏi mắt và danh sách ngày càng rút ngắn, đến lúc chỉ còn một “ứng viên” duy nhất. Đó chính là anh chàng thích hợp.

3.

Đưa ba mẹ bạn xem những bức ảnh bạn còn mặc bím được chụp cách đây 12 năm. Sau đó cho ba mẹ xem những bức ảnh chụp cách đây 11 năm, khi không còn sự hiện diện của cái bím nữa. Tiếp tục với những tấm hình cách đây 10 năm, cố gắng

chọn những tấm nào mà bạn... đang ngồi bô hay đi tè nơi bãi cỏ. Sau đó bạn dần dần đưa ra các tấm hình chụp gần đây nhất, để tránh cho ba mẹ bạn khỏi bị sốc khi nhận ra họ đã già đi những 13 tuổi, so với cái ngày bạn mới oe oe cất tiếng khóc chào đời. Đó là bởi ba mẹ đã không còn tổ chức sinh nhật cho chính mình

kể từ ngày bạn đến với thế giới này. Với ba mẹ, thời gian dường như cũng dừng lại tại thời khắc đó...

4.

Hãy yêu hồn nhiên như chim sáo, đừng làm người tẻ nhạt hay kẻ ngốc nghếch. Tớ cũng có thể đề xuất vài loài động vật khác như một bé mèo con nũng nịu, một chú chó trung thành, một con cú khôn ngoan...

Ngoài hình ảnh của những kẻ nhàm chán và ngờ nghệch, tớ cũng khuyên các cậu là không nên bắt chước mấy con lừa, con cáo hay con dơi...

Đọc Trộm Từ Máy Tính Của Pete

- **Từ:** Steven (stevens@worldnet.yu)
- **Thời gian gửi:** 3 tháng 9, 20 giờ 46 phút
- **Đến:** Pete (peter@worldnet.yu)
- **Tiêu đề:** Có chuyện gì vậy, em trai?

Pete, em đang ở đâu đấy, em trai? Ngày đầu đến trường không có anh như thế nào? Trước ngày khai giảng năm học, anh đã quen được vài người trong khu phố mới và biết một số anh chàng, cô nàng trong lớp. Mọi việc không quá tồi... Nhưng anh vẫn nhớ em, Jack, Tone Batman, Súng Săn, Ikey và Janey. À, anh nhớ Janey nhất, nhưng cuộc sống là thế... Chắc sẽ có ngày tụi anh gặp lại nhau thôi, dù giờ đây hai đứa đang ở hai đầu thành phố. Kinh khủng nhất là khi anh nghĩ anh sẽ không thể gặp lại cô ấy... trong một thế kỷ tới...

Viết cho anh vài dòng nhé, em trai... Em không đang phải lòng một cô gái nào đó chứ? Sao không nghe em nói gì về vụ này vậy? Anh đang chờ câu trả lời của em đây!

Steven

- **Từ:** Pete (peter@worldnet.yu)
- **Thời gian gửi:** 3 tháng 9, 22 giờ 11 phút
- **Đến:** Steven (stevens@worldnet.yu)

 Tiêu đề: Hồi âm thư: Có chuyện gì vậy, em trai?

Có chuyện gì mà sao ai cũng sa “lưới tình” hết vậy? Yêu đương làm mọi người nặng trĩu cả lên... Nghe em kể nè nha! Ikey đang tiến hành các cuộc thăm dò ý kiến khắp trường. Nghiên cứu khoa học, cô ấy nói thế, em dám cá là... Cô ấy thật đúng là một kẻ ngốc, có lẽ đang cuống lên vì anh chàng John ở lớp 7A đấy mà. Ước gì hôm qua anh nhìn thấy cái gã chuyên bắt chước đó với cái đầu bóng nhảy keo xịt tóc, anh sẽ thấy hấn chói lòa từ cách cả dậm đường. Cả lũ con gái ngu xuẩn cứ nhìn hấn ta chăm chăm, cười khúc khích và thầm thì to nhỏ... Cứ như là mấy đứa dở hơi... Mà tên đó còn dở hơi gấp năm lần kia! Helen đúng thật là mết hấn ta rồi đó, Ikey có vẻ cũng thế... thực sự thì em không biết chính xác lắm.

Nhắc mới nhớ, ai thềm quan tâm đến lũ con gái đó và cái gã kia cơ chứ! Anh biết không, tụi em mới “quật” cho tụi lớp 7C một vố ở trận bóng hồi tuần trước – 4-1 đấy, anh trai à! Tụi nó đáng lẽ không bao giờ ghi được bàn thắng duy nhất đó đâu. Chỉ tại thằng Tone khùng khùng điên điên làm lọt bóng vô lưới nhà. Nó bắt bóng trên chân của em, nhảy lên để tranh bóng và làm trượt bóng sang bên phải em... Em muốn giết nó ngay lập tức, nhưng anh biết nó rồi đấy – Tớ xin lỗi, tớ xin lỗi, và cứ như thế suốt nửa tiếng đồng hồ - làm em mủi lòng đến mức còn không la nó nữa lời.

Viết cho em vài dòng nha, anh trai!

Pete

Câu hỏi nghiên cứu:

VỀ BÊN NGOÀI CÓ QUAN TRỌNG KHÔNG NHÌ?

NGHE TRỘM ĐIỆN THOẠI CỦA CHỊ GÁI BẰNG ĐÔI TAI “NHAY”

Chị Ann 19 tuổi và đang theo học chuyên ngành Lịch sử Nghệ thuật. Chị ấy yêu đơn phương một anh bạn học mà với chị đó là người đàn ông thông minh và hài hước nhất thế giới, thậm chí còn vượt xa khỏi “tầm” quả đất này kia... Tớ thì chưa khi nào nhìn thấy anh ta, nhưng chị Ann tớ bảo chị yêu anh ta ở tính cách chứ không phải là ở ngoại hình. Nói thế tức là chàng ta hẳn phải xấu ma chê quỷ hờn đây. Chắc đó là một gã thấp người, bộ xương cách trí, ti hí mắt lơo, với cặp kính dày cộp và mái tóc bết dầu. Chị gái tớ mến anh chàng thế mà vẫn chưa thấy có “tín hiệu đèn xanh” từ phía chàng ta. Thế nên tớ nghĩ chắc phải có uẩn khúc gì đây! Một ngày nọ, tớ “tình cờ” có mặt trong phòng chị tớ khi chị ấy đang nói chuyện điện thoại với một người bạn... Làm như thế có vẻ không đẹp mắt lắm, nhưng đôi khi khoa học đòi hỏi chúng ta phải hy sinh...

... anh ấy không cần phải biết đâu, tớ sẽ không bao giờ nói với anh ấy là tớ có tình ý với anh ấy...

... với tớ, chỉ cần được ngồi cạnh bên và lắng nghe anh ấy nói là quá đủ rồi...

... tớ không dám thở mỗi khi anh ấy nói, tớ không muốn bỏ lỡ một từ nào...

... đôi khi tớ chợt nhận ra mình đang đăm đăm nhìn anh ấy và mỉm cười...

... anh ấy mới khéo ăn khéo nói và hóm hỉnh làm sao...

... và quan điểm sống của anh ấy...

... chỉ vì quá thông minh nên anh ấy không bao giờ tỏ ra là anh ấy biết tớ phải lòng anh ấy...

... với anh ấy, điều đó thật phù phiếm, mục đích sống của anh ấy cao quý hơn nhiều...

... tớ biết anh ấy cũng là con người, nhưng tớ nhìn thấy ở anh ấy một điều gì đó còn hơn thế, không chỉ là con người đơn thuần...

... gì cơ?... Không, không thể nào...

... cậu nói là anh ấy thích cô ta vì dáng đi gợi cảm á? Không đời nào, anh ấy ghét cay ghét đắng cái tướng đi đó...

... cậu nhìn thấy họ ở đâu vậy?... Nói tiếp đi chứ...

... chân dài cả dặm, váy ngắn một gang á?

... không, không đâu, anh ấy ghê tởm mấy con nhỏ tóc vàng hoe, đầu rỗng tuếch đó mà...

... anh ấy là một thiên tài, một họa sĩ, một triết gia...

... họ hôn nhau á?... Tớ không tin đâu, cậu đừng có bịa...

... ý cậu là sao? Cậu đang giúp tớ tỉnh ra hả?

... vậy điều gì sẽ xảy ra nếu anh ấy đẹp trai như thần Apollo (*) nhỉ? Điều tớ quan tâm là phong thái, tâm hồn, tính cách và trí tuệ của anh ấy chứ tớ không kiếm tìm vẻ ngoài điển trai...

... tất nhiên là tớ vẫn yêu anh ấy dù anh ấy có xấu như ma đi nữa.... anh ấy có cá tính...

... không đời nào cậu lại có thể nhìn thấy anh ấy cặp kè cô nàng đào mỏ kia đâu. Cậu nói thế chỉ để làm tớ thất vọng mà từ bỏ anh ta thôi chứ gì...

... ai đang mất bình tĩnh hả? Thế là quá bình tĩnh rồi còn gì...

... Vậy đi, mai gặp ở lớp.

Và sau đó thì cặp mắt kính của chị Ann
nhòe nhoẹt nước... Chị ấy quăng nó đi rồi
nằm bẹp đi trên giường và bắt đầu bù lu
bù loa.

Không có cách nào khác ngoài việc
có gắng an ủi chị ấy – và cũng là để rút ra
những kết luận cần thiết cho **Bài học số 2**.

BÀI HỌC SỐ 2

RÚT RA TỪ CUỘC THĂM DÒ Ý KIẾN

BỀ NGOÀI KHÔNG TẠO RA SỰ KHÁC BIỆT DÙ LÀ NHỎ NHẤT, TRỪ KHI

a) ... bạn hành động như thể bề ngoài chẳng phải là điều gì to tát;

b) ... bạn là một cô nàng tóc vàng hoe với cái đầu rỗng tuếch, hoặc bạn là thần Apollo;

c) ... một ai đó giúp bạn tỉnh ra.

Bà ngoại tớ mà nghe được câu chuyện của chị Ann chắc sẽ góp vài lời, vì bà luôn là người chỉ dạy cho chị em tớ mọi điều trong cuộc sống. Tớ sẽ tận dụng cơ hội này để nói thay bà, mà cũng là để phục vụ cho Bài học số 2:

Nhận xét của mẹ hẳn sẽ khác hơn một chút. Tất nhiên rồi! Mẹ thường nói những điều gắn liền với sự lãng mạn và mơ mộng của chính tâm hồn mình:

Vì giới hạn tuổi tác, tớ không có khả năng nghĩ ra một lô một lốc những lời khuyên tinh thần, nên tất cả những gì tớ thả thả với chị gái chỉ là:

- Bình tĩnh đi nào, Ann yêu quý của em. Thần Apollo không phải là người đàn ông duy nhất trên thế gian này! Anh ta hoàn toàn không xứng đáng với tình cảm của chị nếu anh ta có thể lừa dối chị về việc cái cô nàng tóc vàng hoe chân dài kia!

Mới nghe đến đó, chị ấy đã nổi xung thiên, quăng cái gối vào tớ và hét to:

- Biến đi, đồ con nít ranh!

Người ta cảm ơn bạn như thế đấy!

Độc trộm từ máy tính của Pete

Từ: Pete (peter@worldnet.yu)

Thời gian: 20 tháng 9, 22 giờ 11 phút

Đến: Steven (stevens@worldnet.yu)

Tiêu đề: Sinh nhật của Batman

Chào anh trai,

Thật tiếc là anh bị ốm và để lỡ mất buổi tiệc sinh nhật của Batman! Vui lắm anh à! Đám con trai vì muốn gây ấn tượng với tụi con gái nên đưa nào cũng xịt nước hoa thơm nức mũi. Ấy thế mà cả lũ con gái lại chỉ vây quanh anh chàng John trong suốt buổi tiệc. Em đã nói với Batman là đừng mời hẳn ta rồi, nhưng em đoán là cái thằng ngốc đó tin rằng một số thể mạnh của gã John kia sẽ bị triệt tiêu khi “Người Dơi” xuất hiện.

Giá mà anh nhìn thấy cảnh Tone tội nghiệp như lạc mất thần trí khi Helen cất giọng với cái mic tí hon! Tất nhiên là cô nàng chẳng hề để ý gì đến anh chàng đâu. Maya Nhỏ Bé dường như cũng phổng phao hơn sau mấy tháng hè; cô nàng giờ đã mặc áo con rồi đó.

Janey cũng có mặt ở đó! Em có nhắn là anh hỏi thăm cô ấy và cô ấy nói sẽ gọi điện thoại hoặc gửi e-mail cho anh. Anh chàng John lăm le tiếp cận cô ấy, nhưng Ikey và em đã không để anh ta một mình đưa cô ấy về nhà. Tụi em lẻo đẹo theo sau vì cả lũ đi cùng đường, thế là “Quý ông đẹp trai” không có cơ hội nào. Ikey bảo hẳn ta chẳng có gì đặc biệt cả, đã thế còn huênh hoang tự đắc. Ờn Chúa vì ít ra trong lớp cũng còn vài cô nàng tinh tế và nhạy cảm! Anh nghĩ sao, có phải cô nàng chỉ làm ra vẻ thôi không? Có thể nào cô nàng không bao giờ phải lòng hẳn ta?

Thôi, tạm biệt anh nhé! Em phải “gặm nhấm” mấy công thức Toán đã. Mai có tiết kiểm tra.

Pete

 Từ: Steven (stevens@worldnet.yu)

 Thời gian: 22 tháng 9, 22 giờ 11 phút

 Đến: Pete (peter@worldnet.yu)

 Tiêu đề: JANEY!!!

CÔ ẤY ĐÃ GỌI CHO ANH! Tụi anh đã tâm sự suốt nửa tiếng đồng hồ! Giờ thì anh thấy dễ chịu hơn rồi. Chiều mai anh sẽ trở về khu phố! Anh chờ em sau giờ học nhé! Và tốt nhất đừng để anh gặp cái thằng nhãi ấy, nếu không anh sẽ nghiền nát hẳn ra! Đùa tí thôi. Anh không đại gì gây hấn, nhưng tốt nhất là hẳn chó có mà tự dẫn xác đến...

Gặp lại em sau nhé!

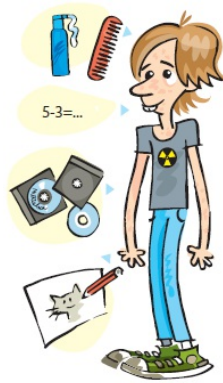
Steven

Câu hỏi nghiên cứu:

VẬY CHÚ CÁI GÌ MỚI THẬT SỰ
GHI ĐIỂM?

CHỌN MẪU NGẪU NHIÊN, GHI CHÉP BẰNG BÚT

MẪU SỐ 1: BATMAN

Cao, gầy gò, dáng đi cứng đờ, chân khăng khiu, giày thể thao số 12 (bẩn), đôi mắt đẹp – nhưng ánh nhìn trông giống của mấy chú cún, răng thì cứ như là răng thỏ. Quá để tâm đến tóc tai. Đang cố gắng để trở thành diễn viên (nhưng e là không thành công). Tinh thông nghệ thuật nhưng không trông mong gì ở môn Toán.

MẪU SỐ 2: ROBBIE

Thông minh, điểm số cao, đặc biệt là môn Lịch sử. Khá máy móc. Tai hơi to so với chuẩn chung, má hồng hào vì hít thở không khí vùng quê. Sạch sẽ, gọn gàng. Cần giảm ít nhất 5 ký nữa. Tốt bụng, luôn sẵn sàng giúp đỡ bạn bè tại các kỳ thi. Không muốn chia sẻ đồ ăn thức uống với mấy đứa con trai, nhưng cư xử rất tốt với các bạn gái.

MẪU SỐ 3: JOHN

Đẹp trai, tóc vàng, giống hệt tài tử điện ảnh. Ăn mặc thời trang. Tự cao tự đại. Thích trở thành trung tâm chú ý của mọi người. Bảng điểm thảm hại. Chơi ghi-ta khá tốt. Hay nổi nóng vô cớ. Đối xử với tụi con gái theo cách của một chú lợn ngốc nghếch. Tụi con trai tất thấy đều ghét hẳn, nhưng cũng ghen tị ra mặt.

MẪU SỐ 4: TONE

Tính cách tế nhị và hơi nhút nhát. Kiểu tóc theo chuẩn “nhím”. Cậu ấy rất được yêu thích vì luôn đối xử tốt với mọi người và không bao giờ gây chiến với ai. Lông mi dài đẹp, nhưng lại có tật hay cắn móng tay. Bí mật làm thơ (chị cậu ấy tiết lộ).

MẪU SỐ 5: MIKE

Nói huyền thuyên và không bao giờ để ai có cơ hội xen vào một lời nào. Hai câu chuyện cười mới mỗi ngày. Cực kỳ hài hước - ở cạnh cậu ấy chắc chẳng bao giờ biết chán. Được đặt biệt danh là Súng Săn vì cái mũi kết to tướng. Không bao giờ cảm thấy phiền toái vì biệt danh đó, đã vậy còn hay lấy cái mũi của mình ra làm trò cười. Dễ dàng phải lòng một ai đó, chuyển “mục tiêu” mỗi tuần, nhưng không bao giờ thể hiện ra.

MẪU SỐ 6: PETE

Pete Phiền Toái, người tẻ nhạt nhất hành tinh. Quấy rầy tớ từ thời còn học mẫu giáo, chỉ giỏi làm tớ ngọt ngào khó chịu từ hồi học Lớp Một, vì cậu ta luôn ngồi cạnh tớ... Chỉ đam mê thể thao và máy tính. Chuyên làm tớ mất tập trung vào bài giảng. Đeo kính cận, nhưng cặp kính rất hợp với cậu ấy (vì chính tớ chọn cái gọng đó mà). Hay lấy cặp máy cục gôm của tớ.

ÔI TRỜI, PHIỀN TOÁI VỪA MỚI LẤY BÚT CHÌ CỦA TỚ SAU KHI ĐỌC ĐƯỢC NHỮNG GÌ TỚ VIẾT!

HÌNH NHƯ TỚ QUÊN CHƯA NÓI CẬU TA LÀ MỘT TÊN LẬP DỊ? TÊN LẬP DỊ ĐÚNG “CHẤT” LÀ CÁI THẲNG JOHN HÔI RÌNH MÀ CẬU CHẾT MÊ CHẾT MỆT ẤY!

BÀI HỌC SỐ 3

Sau khi Phiên Toái bị suy sụp tinh thần vì nghiên cứu ở trường và những lời nhận xét mà tờ đã viết ra trong giờ Địa lý, tờ quyết định đánh Bài Học Số 3 trên máy tính ở nhà, để tránh xa bàn tay phá hoại của cậu ta.

ĐỊNH NGHĨA:

Như chúng ta đã kết luận trong bài học trước rằng vẻ bề ngoài tưởng chừng quan trọng nhưng hóa ra lại không, thì những điều khác tuy vụn vặt nhưng thực tế lại rất quan trọng. Điều gì là quan trọng còn tùy vào cách nhìn nhận tổng quan của bạn đối với người đó. Mẹ bạn có thể gọi đó là “ấn tượng nghệ thuật tổng thể”, trong khi cha bạn lại bảo là “tích hợp và toàn diện”.

NHƯỢC ĐIỂM: Hãy nhớ rằng tổng thể phụ thuộc vào từng quan điểm. Như Helen chẳng hạn, cô nàng chẳng bao giờ cho rằng John y như chú lợn khi đối xử với các cô gái, vì cô nàng không để tâm đến điều đó; trong khi Janey chẳng bao giờ bảo rằng Pete thật nhàm chán, vì cô nàng không phải ngồi cạnh cậu ấy suốt ngày ở trường.

Mặt khác, ví dụ như khi chị Ann kể cho bố mẹ nghe về lần đầu tiên chị ấy phải lòng cái anh chàng ngốc đó, người cứ vờ như không thích thú gì mấy cô nàng chân dài tóc vàng hoe nhưng lại chết mệt vì họ, bố tờ đã

hỏi: “Bố mẹ cậu ta là ai?”, còn mẹ tờ hỏi: “Cậu ta cư xử tốt chứ?”. Tất nhiên cách nhìn nhận kiểu này chưa từng quan trọng đối với chị ấy. Mà liệu nó có quan trọng với ai không nhỉ?

Vì thế, hình ảnh chúng ta ghi khắc trong tâm trí về một ai đó chỉ mang tính tương đối. Nó phụ thuộc vào người tạo ra hình ảnh đó! Như thế có nghĩa là:

Nếu tình yêu là sự mù quáng thì việc phải lòng ai đó là bệnh cận thị!

“*Một con quỷ cũng trở nên ẹp trai trong ôi mắt si tình của người yêu nó*”, tiểu thuyết gia người Ý Alberto Moravia đã viết thế (và tờ đã đọc được trên mạng). Điều đó sẽ củng cố cho những lập luận ở Bài học số 3 này.

Mách nhỏ nhé, vì loại mắt kính hay kính áp tròng giúp phân định những mê đắm đúng đắn vẫn chưa được phát minh, vì thế tất cả những gì bạn có thể làm là cố gắng đừng để lạc mất lý trí và phải quan sát đối tượng ở mọi góc nhìn, khía cạnh khác nhau. Bởi vì mọi đặc tính, biểu hiện,

tiểu tiết đều ẩn chứa tầm quan trọng riêng!

BÀI “LUYỆN CÔNG”: Thuyết phục một người bạn - nam hoặc nữ - chọn ra từ 5 đến 6 đặc điểm ở “phe kia” và quan sát chúng trong khoảng thời gian ít nhất là 10 ngày. Các bạn nên cẩn thận ghi chép lại tất cả những gì mà các bạn cho là quan trọng. So sánh các ghi chép có được sau khoảng thời gian đã định... Các bạn sẽ ngạc nhiên vì những khác biệt trong nhận định, nhưng đó là mục đích của thí nghiệm này! Tất cả đều có tính tương đối!

KẾT LUẬN: Nếu mọi điều đều quan trọng và mọi điều đều có tính tương đối, vậy thì ĐIỀU QUAN TRỌNG CŨNG CHỈ CÓ TÍNH TƯƠNG ĐỐI! Áp dụng nguyên tắc này cho chính trường hợp của bạn – nếu bạn có thừa sự thông minh... (Tớ bắt đầu làm cho mọi thứ rối tung lên rồi đây!)

Nỗi lòng của Pete

(Ở một nơi nào đó vào lúc nửa đêm, sau một hồi “đếm cừu” không thành công...)

... Sao tụi con gái lại ngốc nghếch thế nhỉ? Như Janey chẳng hạn. Lúc đầu cô nàng mời gọi Steve ghé chơi, nhưng khi anh ấy đến thì cô nàng lại thắc mắc “anh ấy làm gì ở đây thế nhỉ?”. Thật là bó tay với cô nàng! “Thật tuyệt vì anh ghé thăm tụi em!” – cô nàng làm mặt tỉnh... Và khi John đi ngang qua, cô nàng bắt đầu thăm thì to nhỏ với Maya rồi cả hai khúc khích cười... Tất cả những “âm mưu” của cô nàng chỉ nhằm một mục đích duy nhất là khiến Steve khó chịu. Hay là chọc tức John nhỉ – ai mà biết được? Mặt Steve tái đi, xanh nhợt như màu cải bó xôi. Anh ấy phải làm một vài động tác để giữ bình tĩnh!

Ikey biết hết mọi việc đang diễn ra dù cô nàng cứ vờ như là chẳng để tâm gì đến. Bạn có thể dễ dàng nhận thấy là cô nàng cũng chẳng cảm thấy dễ chịu cho lắm. Cô nàng chĩa ngay cái nhìn lạnh băng về phía Maya xuẩn ngốc khi nàng ta đang rúc ra rúc rích với Janey, nhưng cô nàng không hề mở miệng. Ikey tiếp tục giả lơ như thể cô nàng chẳng biết gì. Mình cố gợi chuyện theo hướng những gì đang diễn ra nhưng cô nàng lập tức chuyển đề tài. Có lẽ cô nàng biết rằng mình sẽ kể lại với Steve mọi điều nên tránh bàn về chủ đề đó.

Tụi con gái không chỉ ngốc xít mà còn láu cá, tinh ranh nữa! Helen đó, quyết “đá xoáy” Steven về việc anh ấy ghé chơi mà chẳng để ý là Jane đang làm mặt lạnh, không thèm để mắt đến anh ấy vì cái thằng John kia. Gớm! Ghét cô nàng Helen đó ghê! Mình nóng lòng chờ đợi cái ngày gã ngốc đó bỏ rơi cô ả để mình có thể hả hê trêu tức cho cô ả biết cảm giác “bị quay lưng” nó như thế nào. Mà hẳn ta cũng sắp quay lưng thật rồi. Ngay khi hẳn tiếp cận với Janey, Helen sẽ là dĩ vãng, là lịch sử - lịch sử trung cổ!

Các cô nàng chỉ vờ ngốc thôi! Đanh đá! Ranh mãnh, láu cá! Đã thế còn thiếu tinh tế, chẳng tâm lý gì cả! Rõ ràng là Steven đang thất vọng tràn trề. Đã mấy ngày nay anh ấy chẳng hề liên lạc với mình, cứ như là anh ấy đang giận mình vậy. Súng Săn kể là Steven rủ cậu ấy đi xem một trận đấu thể thao, trong khi anh ấy lại chẳng hề gọi điện hay gửi e-mail cho mình. Có lẽ anh ấy cho rằng đó là lỗi của mình vì mình đã bảo với anh ấy là Janey định điện thoại cho anh ấy. Chắc mình phải gọi cho anh ấy mới được...

Ikey cũng thật tồi khi không muốn nói chuyện với mình về vấn đề đó. Cô nàng không nằm trong nhóm láu cá và tinh ranh kia, nhưng cô nàng cũng chẳng tâm lý và còn ghét mình nữa chứ. Thật ra cô nàng đã thừa nhận là cô nàng ghét mình! Tụi con gái mở miệng ra là nói dối – dối ngay từ ánh mắt, cử chỉ đôi bàn tay, và gương mặt... Mấy nàng ta lúc nào cũng vờ vịt.

Bạn chẳng thể nào biết được thực ra họ đang nghĩ cái quái gì. Tụi con gái đúng thật là lập dị! Không một cô nàng nào là bình thường cả!

May mà mình không phải là con gái! À mà này, tụi con trai có rắc rối không nhỉ?

Câu hỏi nghiên cứu:

TẠI SAO CHÚNG TA NÊN YÊU?

NHÂN ĐỌC TRỘM TẬP THƠ TÌNH LÃNG MẠN BỐ ĐÃ
TẶNG MẸ HỒM KỶ NIỆM BỐN NĂM NGÀY CƯỚI

DANH NGÔN (TỪ MẠNG INTERNET)

1. Yêu thì đơn giản một cách kinh khủng, nhưng thất tình thì kinh khủng một cách đơn giản.

- Khuyết danh

2. Mọi tình đầu chỉ là sự kết hợp của một chút dại khờ và lắm nỗi tò mò.

- George Bernard Shaw

3. Yêu đương... Tôi yêu sô-cô-la hơn...

- Khuyết danh

CÔ BRIDGET

(Em gái của bố, 39 tuổi)

Cháu à, cháu cứ yêu đi, và trường học sẽ không bao giờ còn nhàm chán nữa. Cháu sẽ bật dậy khi trời vừa hừng sáng và bay nhanh đến trường như một nàng bướm. Khi cô bằng tuổi cháu, cô luôn kè kè thời khóa biểu của hai lớp: một của lớp cô và một của lớp 7D. Đó là cách giúp cô biết nơi nào cô có thể tìm thấy Charlie, mối tình đầu đơn phương của cô, vì thế nên cô không bao giờ cảm thấy buồn chán giữa các tiết học. Tiện hơn nữa là yêu bạn cùng lớp – đó là cách cháu có thể ngắm chàng trong suốt các tiết học Toán và thời gian sẽ vùn vụt trôi qua trước khi cháu kịp nói “Định lý Pi-ta-go”. Cách lý tưởng để “sống sót” qua thời học sinh đó, tin cô đi!

THƠ LÃNG MẠN:

Linh cảm

Desanka Maksimovic

Anh gặp em mùa tuyết đang tan,

*Gió thổi ấm và giá băng cũng hết,
Hồn anh say, hơi thở thêm da diết
Khi em kề bên anh.*

*Anh ngắm hoài những dấu chân quen
Nét dịu dàng tình khô trên tuyết,
Để nhận ra tình yêu bất biến,
Anh dành cho em.*

CHÚ DONALD

(Người bạn thân nhất của bố, 46 tuổi):

Chào nhóc con, khi nào con mới tìm được cho mình một anh bạn trai? Con suốt ngày cứ chăm chăm vào cái máy vi tính rồi mắt sẽ kém đi đấy. Chưa hẳn là tốt khi con không làm phiền ông bố vô tư lự của con. Hãy nhìn ông ấy kìa – “thừa bề ngang mà thiếu bề dọc”! Thỉnh thoảng ông ấy nên được thấy con với các anh chàng tay trong tay, thế này hay thế kia... Chắc hẳn ông ấy sẽ giảm được vài cân đấy! Và sau đó thì hãy dẫn cậu chàng đến đây để chúng ta có thể cùng nhau xem vài trận bóng, chứ không cứ phải nhìn mấy người phụ nữ dạo qua dạo lại trước cái tivi ngay giữa trận tranh Cúp C1. Hãy làm việc gì đó “đại nghĩa” đi con, Ikey! Không có ai để yêu à? Con nói vậy là sao? Lẽ ra phải có ít nhất năm anh chàng đang chờ tín hiệu “đèn xanh” từ phía con ấy chứ! Tin chú đi, chú dám cược chắc như vậy đấy! Chú Don này đã nói sai bao giờ chưa nào?

THƠ LÃNG MẠN HƠN NỮA:

Đừng tỉnh giấc, đừng tỉnh giấc, tình yêu của ta, cho đến khi nàng bị đánh thức...

Theo Sách Diễm Tình Ca, Kinh Cựu Ước

NHẬT NHẠNH TỪ INTERNET

1. *Tình yêu như cơn sốt, đến rồi đi, và ý chí chẳng ảnh hưởng gì đến nó cả.*

- Stendahl

2. *Tình yêu ngơi nghỉ trên những ngọn núi, vượt xa trên thung lũng của những lý do. Đó là trạng thái quan trọng của sự tồn tại, đỉnh cao của sự sống.*

- Jack London

3. *Yêu ai đó một cách chân thành nghĩa là không chỉ yêu chính bản thân mình.*

- Evgeny Evtushenko

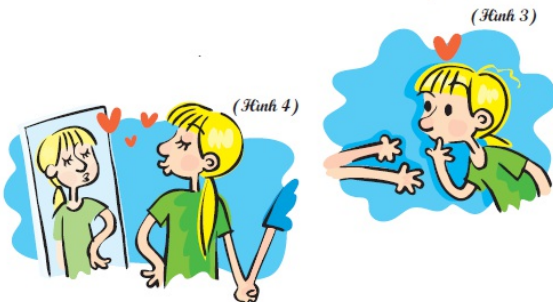

BÀI HỌC SỐ 4

Để tổng kết nghiên cứu trong bài học này, chúng ta có thể phân loại các câu trả lời đối với câu hỏi *tại sao chúng ta nên yêu:*

1. Để chúng ta có thể thất tình (Hình 1)
2. Vì những lý do ngớ ngẩn (Hình 2)
3. Để thỏa tính tò mò
4. Để tránh đắm mình trong mớ sô-cô-la
5. Để giết thời gian
6. Để chúng ta có sức khỏe tốt (Hình 3)
7. Để bố của chúng ta có sức khỏe tốt
8. Để buổi sáng chúng ta có thể ra khỏi giường dễ dàng hơn (Hình 4)
9. Để “sống sót” qua các tiết Toán
10. Vì lợi ích của giải vô địch bóng đá C1
11. Vì người bạn thân nhất của bố luôn luôn đúng
12. Vì bị sốt
13. Để khỏi phải leo núi

14. Vì có người đang đợi chúng ta yêu họ (Hình 5)
15. Để chúng ta biết yêu chính bản thân mình
16. Để thơ tình có “đất sống”. (Hình 5)

Tất nhiên, dù có một chút sự thật tồn tại trong mỗi câu trả lời nhưng không câu nào trong số

chúng hoàn toàn đúng và không thể thay đổi. Mỗi người đều có lý do riêng để yêu... Tớ tự hỏi, vậy thì có nghĩa lý gì khi xăm xoi kỹ các nguyên nhân đó, đúng không nào?

“Nếu bạn cố gắng nói về tình yêu bằng lý trí, bạn sẽ đánh mất lý trí”, ngạn ngữ Pháp cổ đã từng nói như thế (không phải trích từ mạng Internet), và để khởi phát điên, tớ sẽ không dùng lý trí nữa...

Khi tớ nghĩ về tình yêu, ngoài tất cả những tìm tòi khổ công qua sách báo, mạng Internet và phỏng vấn, điều duy nhất tớ thực sự thích là nhận xét của cô tớ về trạng thái “bay bổng”, lâng lâng. Khi bạn yêu, tớ đoán tình yêu đó tự nhiên đến mà không cần bất cứ một sự chú ý hay lý do đặc biệt nào, mọi thứ bên trong bạn và xung quanh bạn đều bắt đầu “bay bổng”. Cảm giác đó hẳn rất tuyệt ... Khi tớ yêu, tớ sẽ biết đến cảm giác đó...

Và đây là câu hỏi tiếp theo. Làm sao bạn biết là khi nào bạn sẽ yêu? Ờ, tớ nghĩ cần phải làm vài nghiên cứu cơ bản cho Bài Học Số 5...

Lén thu âm từ máy điện thoại của Pete

Pete: Anh đấy à, Steve?

Steven: Pete, chào em!

Pete: Anh ổn chứ? Mấy ngày rồi em không nghe tin tức gì từ anh!

Steven: Bận lắm em à. Tụi anh đang thi giữa kỳ.

Pete: Thế mà em đã nghĩ là anh bực em vì những lý do nào đó... Em mở e-mail tới sáu lần mà không nhận được tin tức gì từ anh...

Steven: Sao anh lại giận em chứ? Anh tức chính mình, em trai à, vì làm một tên ngốc hơn năm lần rồi. Anh không bao giờ nên đến và tự biến mình thành một thằng ngốc vì cái kẻ đần độn đó...

Pete: Anh để bụng chuyện đó làm gì, việc riêng của cô nàng thôi... Dù sao thì cô nàng cũng thật là ngốc nghếch... Không thể nhận ra Jane nữa, ngay khi cô nàng trở nên thân thiết với Maya. Cô nàng như phát cuồng...

Steven: Vậy cuối cùng cô nàng đã sánh bước với anh chàng John đó chưa?

Pete: Mong là cô nàng có thể! Hẳn ta vẫn sống đôi cùng Helen! Tên lập dị đó vẫn chơi với cả hai. Em không thể hiểu vì sao họ lại có thể mù quáng đến mức không nhận ra điều đó.

Steven: Nghe này, em trai, chúng ta không nên phí thời gian cho những tên ngốc xít đó.

Chúng ta cần họ để làm gì kia chứ, dù gì đi nữa thì cũng chỉ làm chúng ta thêm bực tức vì cái sự ngốc của họ thôi! Anh đã quyết định không si mê bất kỳ đứa con gái nào nữa, chỉ phí thời gian vô ích... Cứ nhổ bọt vào mặt anh nếu anh yêu lần nữa! Trong cuộc sống còn có trăm công ngàn việc quan trọng hơn là dính líu đến một đứa con gái ngớ ngẩn nào đó.

Pete: Tất nhiên rồi! Ai quan tâm đến chúng cơ chứ! Lũ con gái chỉ là cái nhọt bé xíu, đúng thế đấy... Dù sao thì tụi nó cũng muốn sở hữu thằng John để bày trò gây chiến giành giật hắn ta... Ikey là người duy nhất nhận ra tính gàn dở của hắn. Anh có nghĩ là cô ấy biết tổng hắn ta không?

Steven: Ikey là một nữ hoàng thật sự. Cô ấy không chơi trò tung hứng với mấy đứa con trai... Tuy nhiên, em không bao giờ lường trước được điều gì, vì dù sao cô ấy cũng là phái nữ và cái tính gàn dở trong cô ấy luôn có nguy cơ bị đánh thức... Nhìn Janey đó, cô ấy hoàn toàn bình thường khi anh và cô ấy đang thân nhau, còn hiện tại thì sao?

Pete: Quên tụi con gái một lúc đi. Anh tính khi nào ghé chơi?

Steven: Anh sẽ tránh xa cái khu phố đó trong một thời gian. Sao em không ghé khu phố của anh chơi và gặp gỡ nhóm bạn của anh nhỉ? Lớp anh có một cô bạn tên Sara, rất đáng yêu. Cô nàng thực sự cuốn hút... Cao ngạo kinh khủng, nhưng em nên chiêm ngưỡng cặp giò của cô nàng, em trai à... Ghé chơi nha!

Pete: Steve, anh trai của em, anh vừa nói là không bao giờ si mê cô nàng nào nữa mà... Em sẽ nhổ toẹt vào mặt anh đấy!

Steven: Ai nói là anh đang si mê cô nàng đó? Điều anh đã hứa thì không còn nghi ngờ gì nữa, nhưng ôm hôn lại thuộc một phạm trù khác... Cứ bình tĩnh, em trai à...

Pete: Anh đang nổi điên đấy, anh trai à. Hãy nhớ lại những điều mà Janey xuẩn ngốc đã làm!

Steven: Đừng nhắc cái tên đó nữa nếu em còn muốn là bạn của anh! Ngay cả chữ cái J đó cũng không được nói đến! Đối với anh cô ta đã chết rồi, em hiểu chưa hả?

Pete: Thôi được rồi, đừng nóng! Chúng ta sẽ không đề cập đến cô nàng nữa nếu điều đó khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn!

Steven: Tất nhiên là điều đó làm anh dễ chịu hơn rồi. Anh không muốn nói đến người không có mặt ở đây! Vậy khi nào em định ghé chơi? Sao em không đến vào thứ Bảy và ở đây cả ngày luôn nhỉ? Chúng ta sẽ có một ngày tuyệt vời.

Pete: Chính xác! Để em xin phép bố mẹ đã, khi nào tới được em e-mail cho anh liền. Hẹn gặp lại anh sau nhé!

Câu hỏi nghiên cứu:

**LÀM SAO BẠN BIẾT MÌNH ĐANG
“RUNG RINH”?**

Sau khi nghiên cứu chi tiết về triệu chứng của trạng thái mê đắm, tớ đã thiết kế bảng câu hỏi này để mai đến phát cho các bạn trong lớp. Sau đó tớ sẽ liệt kê phản ứng của họ và rút ra các kết luận chính xác cho Bài Học Số 5. Đây là bảng câu hỏi:

BẢNG CÂU HỎI (VUI LÒNG SUY NGHĨ KỸ TRƯỚC KHI KHOANH TRÒN CÁC CÂU TRẢ LỜI)

1. Khi đứng trước mặt người ấy thì đôi mắt bạn như thế nào?

- a) Con người mở to kinh khủng
- b) Như có sương mù vây quanh
- c) Nháy mắt liên hồi, không kiểm soát được
- d) Chỉ nhìn thấy vài thứ xung quanh
- e) Tớ nhìn thấy màu đỏ.

2. Đôi tai bạn thì sao?

- a) Tớ bỏ lỡ phân nửa những gì mà tớ nghe được
- b) Tai tớ đờ lờ
- c) Tớ nghe được cả những gì mà tớ nghĩ là tớ không thể nghe
- d) Một loạt tiếng ồn đột nhiên xuất hiện
- e) Chúng trở nên nặng trĩu vì sức nặng của sự mê đắm.

3. Còn đôi tay?

- a) Tay run lấy bẫy
- b) Tớ cắn móng tay
- c) Tớ siết chặt hai tay
- d) Lòng bàn tay tớ ướt đầm mồ hôi
- e) Tớ quơ tay lung tung, không kiểm soát được

4. Cả đôi chân nữa?

- a) Đầu gối tứ run run
- b) Tứ đứng trụ chân trái rồi đến chân phải, cứ thế luân phiên
- c) Tứ như bị đông cứng lại và không nhấc nổi bước nào
- d) Tứ bồn chồn lo lắng
- e) Chân tứ ướt đẫm mồ hôi

5. Và cái bụng?

- a) Nó co thắt
- b) Nó rung rung
- c) Nó kêu ọc ọc
- d) Nó sôi ùng ục
- e) Nó khiến tứ bị ợ nóng

6. Trái tim thì như thế nào?

- a) Nó đập tung cả lồng ngực
- b) Nó nhảy lên cổ họng tứ
- c) Nó đập nhanh và mạnh
- d) Tứ có cảm giác như thể nó sắp nhảy ra khỏi lồng ngực
- e) Nó như tan chảy ra và chạy khắp cơ thể tứ

7. Đầu óc ra làm sao?

- a) Cái gì?
- b) Đầu óc á?
- c) Đầu óc? Nghĩa là sao?
- d) Đầu óc ở đâu?
- e) Đầu óc gì cơ?

BÀI HỌC SỐ 5

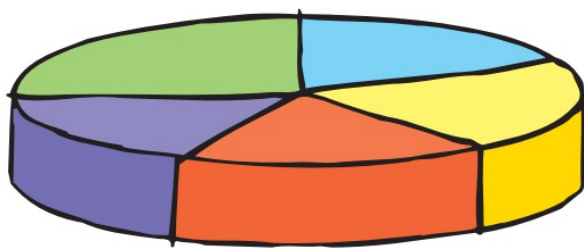
Bảng khảo sát không giấu tên – tất cả những người tham gia đều đồng ý ghi rõ họ tên của mình trên đó.

Các thành viên trong lớp điền bảng khảo sát (trừ nhà nghiên cứu) và sau khi xử lý các thông tin phản hồi, tớ đã rút ra một số kết luận đáng ngạc nhiên.

Có tổng cộng 32 bản thông tin phản hồi, trong đó có bốn bản không hợp lệ:

- Helen khoanh tròn tất cả các câu trả lời đối với mỗi câu hỏi.
- Súng Săn khoanh hai câu trả lời đối với mỗi câu hỏi, lại còn ghi thêm: “Sao không có câu hỏi nào về ảnh hưởng của tình yêu đối với cái mũi của tớ nhỉ?”.
- Susan gạch chéo cả tờ giấy và ghi bên dưới: “Cậu rảnh quá há? Sao không tìm việc gì hay hơn để làm đi?”.
- Pete thêm vào mỗi câu hỏi một câu trả lời ngớ ngẩn mà cậu ấy tự đặt là ‘f’. Rất nực cười!

28 bản thông tin phản hồi còn lại điền đúng bài khảo sát:

5 bản (17.85%) có phần lớn câu trả lời là ‘a’.

5 bản (17.85%) có phần lớn câu trả lời là ‘c’.

6 bản (21.42%) có phần lớn câu trả lời là ‘b’.

5 bản (17.85%) có phần lớn câu trả lời là ‘d’.

7 bản (25%) có phần lớn câu trả lời là ‘e’.

Dựa vào các chỉ số toán học và thống kê trên đây, chúng ta có thể kết luận rằng mỗi cá nhân sẽ có phản ứng khác nhau tùy thuộc vào các triệu chứng của chính họ khi yêu. Không có phản hồi nào chiếm ưu thế thực sự và có thể được xem là một quy luật khi yêu. Điều này dẫn đến kết luận: Quy tắc tức là không có quy tắc nào cả! Tất cả các câu trả lời đều đúng!

Đã có lúc tớ thoáng nghĩ toàn bộ nghiên cứu với bảng khảo sát này thật là mất thời gian... nhưng không hẳn vậy! Giờ đây tớ đang nắm trong tay một kho dữ liệu về các triệu chứng mê đắm khi yêu của cả lớp, vì thế tớ có thể nhận biết ngay lập tức một khi chúng xuất hiện trong đời thường. Biết đâu nghiên cứu này sẽ có lúc được dùng đến vào một ngày nào đó... Khi có một anh chàng trong lớp thích tớ chẳng hạn, thế là tớ có thể nhận ra ngay... Tớ nghĩ nếu nhận ra dấu hiệu “cảm nắng” của anh chàng sớm thì tớ có thể cảnh báo anh chàng “quay đầu là bờ”... Vì vậy, anh chàng sẽ không phí thời giờ vô ích, bởi chẳng thứ gì có thể thu hút tớ (ngoại trừ những gì dính dáng đến khoa học).

Tớ cũng tự điền vào bảng khảo sát. Chỉ để cho vui thôi! Dù sao thì tớ cũng không vương bận chuyện yêu đương, vì thế tớ có thể đùa thỏa thích! Trông có vẻ như Pete cũng không đang yêu ai, vì cậu ấy xem bảng khảo sát như một trò đùa và còn viết thêm vào những câu trả lời ngớ ngẩn.

Pete và chuyện yêu đương – quả là điều không tương, y như bảo chuột túi sống ở Bắc Cực vậy! Tất cả những gì mà anh chàng đó quan tâm là bóng rổ, bóng đá, các trò chơi trên máy tính và chính bản thân anh chàng!

Tớ tách ra khỏi lũ bạn và bí mật làm bài trắc nghiệm!

Kết quả trắc nghiệm của riêng tớ không thuộc chương trình nghiên cứu!

Tin nhắn - Pete/Steven

Pete:

THỨ BẢY ĐẾN 10 GIỜ

Steven:

CHỜ EM
TRẠM XE BUÝT

Pete:

IKEY PHÁN
BỆNH NAN Y – VÔ PHƯƠNG

Steven:

CÔ ẤY KHÔNG HIỂU
THẬT SỰ THÌ CÔ ẤY
RẤT CUỐN HÚT ĐỐI VỚI EM
HA HA

Pete:

ANH ĐANG PHÁT RỒ VÌ J

Steven:

J LÀ AI?
NGÓN TAY ĐAU
VÌ ĐÁNH MÁY
GỌI ĐIỂN THOẠI BÀN NHÀ

Pete:

OK GẶP LẠI ANH SAU

Steven:

SARA CÙNG ĐẾN
VÀ TẤT CẢ NHỮNG NGƯỜI
KHÁC NỮA

Pete:

KHÔNG QUAN TÂM
IKEY CHO MỌI NGƯỜI LÀM
TRẮC NGHIỆM
VỀ SỰ MÊ Đắm KHI YÊU
EM KHÔNG CÓ ĐIỂM NÀO

Pete:

ĐANG KHÔNG Ở NHÀ
GẶP LẠI ANH THỨ BẢY

Steven:

CHO ĐẾN KHI EM GẶP SARA

Câu hỏi nghiên cứu:

**NẾU ĐÃ BIẾT MÌNH ĐANG YÊU,
BẠN THỂ HIỆN TÌNH YÊU ĐÓ
BẰNG CÁCH NÀO?**

QUAN SÁT HIỆN TRƯỜNG VÀ GHI LẠI BẰNG MÁY ẢNH

Hôm qua, toàn bộ khối lớp bảy đi dã ngoại ở núi Avala. Cơ hội lý tưởng để sử dụng máy ảnh và ghi lại toàn bộ những gì tớ cần cho nghiên cứu của mình – cuộc triển lãm sống động về sự mê đắm khi yêu! Không một ai nghi ngờ việc tớ trữ sẵn hai cuộn phim. Tớ vờ rằng muốn ghi dấu kỷ niệm về chuyến dã ngoại... Các cuộn phim sau đó được tráng và in ra! Tớ bày tất cả trên bàn và chọn những câu trả lời rõ ràng nhất cho câu hỏi đặt ra. Tớ thêm chú thích vào tất cả các bức ảnh để làm sáng tỏ mọi điều.

BỨC ẢNH SỐ 1

SÚNG SẴN NICK VÀ MAYA. PHƯƠNG PHÁP TRỰC TIẾP, KHÔNG BỊ CẢN TRỞ. CỰC KỲ CÔNG KHAI (NICK). CỰC KỲ GIẤU GIẾM (MAYA).

BỨC ẢNH SỐ 2

ROBBIE VÀ MAGGIE. PHƯƠNG PHÁP DÂNG HIẾN. ROBBIE CHẮC PHẢI THÍCH MAGGIE LẮM THÌ MỚI CÓ THỂ HY SINH NHƯ THẾ. TỚ NGHĨ LÀ MAGGIE KHÔNG BIẾT CÁCH ĐỂ BÀY TỎ SỰ CẢM KÍCH.

BỨC ẢNH SỐ 3

TONE VÀ HELEN. PHƯƠNG PHÁP TẶNG HOA LÃNG MẠN. GIẢI PHÁP TUYỆT VỜI; TUY NHIÊN HELEN KHÔNG PHẢI LÀ ĐỐI TƯỢNG ĐỂ ÁP DỤNG CÁCH NÀY.

BỨC ẢNH SỐ 4

HELEN VÀ JOHN. PHƯƠNG PHÁP KHÔNG GIỚI HẠN. MỤC ĐÍCH – ĐỂ CHO MỌI NGƯỜI BIẾT RẰNG TỚ YÊU CẬU. LÚC ĐẦU THÌ THÍCH, NHƯNG CÀNG LÚC CÀNG KHÓ THỞ.

BỨC ẢNH SỐ 5

JANEY VÀ JOHN. PHƯƠNG PHÁP KHÔNG LỜI CÓ TÊN LÀ “CẬU KHÔNG HIỂU GÌ SAO, ĐỒ CON LỪA, TỚ THÍCH CẬU VÀ TỚ GHEN ĐẾN NỖI CÓ THỂ GIẾT CHẾT CẬU”. PHÁT HUY TÁC DỤNG ĐỐI VỚI KẼ NGỐC.

BỨC ẢNH SỐ 6

BATMAN VÀ SUSAN. PHƯƠNG PHÁP LỚP MỘT; MỘT VÀI NGƯỜI RÕ RÀNG LÀ CHƯA LỚN. BATMAN THẬM CHÍ KHÔNG BIẾT ĐÓ LÀ MỘT PHƯƠNG PHÁP, NHƯNG ỒNG KÍNH MÁY ẢNH THÌ BIẾT ĐIỀU ĐÓ.

BỨC ẢNH SỐ 7

SÚNG SẴN VÀ CÁI MÁY ẢNH - NỖ LỰC SỐ 2 - PHƯƠNG PHÁP CHAI MẶT/NGU NGỐC. CHỜ CHÚT, SÚNG SẴN ĐANG TẤN CÔNG TỚ ĐẤY À??

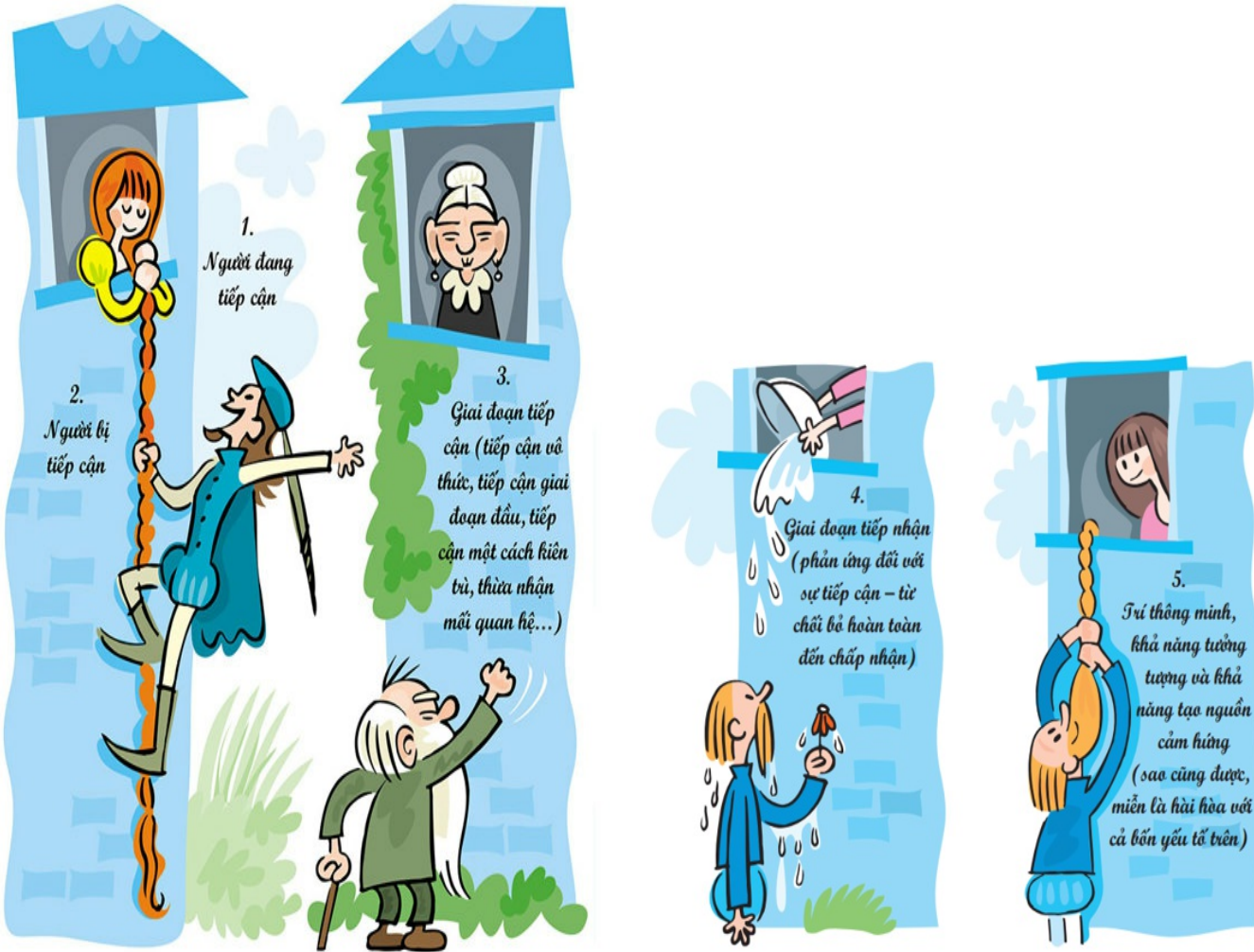
BỨC ẢNH SỐ 8

PETE VÀ AI ĐÓ. PHƯƠNG PHÁP HIỆN ĐẠI. ƯỚC GÌ TỚ BIẾT ĐÓ LÀ AI MÀ KHIẾN PETE PHẢI NHẮN TIN TRONG SUỐT NỬA GIỜ ĐỒNG HỒ!

BÀI HỌC SỐ 6

Những hình vẽ dưới đây chỉ là ví dụ minh họa về phương pháp tiếp cận khi yêu. Tất nhiên là có hàng triệu cách (thành công hay thất bại) để bày tỏ tình yêu của bạn với một ai đó. Các phương pháp này phụ thuộc vào:

Cẩn thận! Bất cứ sự không hài hòa nào giữa các nhân tố trên, dù nhỏ nhất, cũng đưa đường dẫn lối cho... tai họa! Nhưng đừng từ bỏ hy vọng: bất cứ thất bại nào trong giai đoạn khởi đầu cũng có thể được chuyển hóa thành thành công nếu bạn tiếp tục duy trì phương pháp tấn công thật tốt! Giống như câu cửa miệng của anh bạn Pete Phiền Toái: “Trò chơi chưa kết thúc khi tiếng còi chưa vang lên – những bàn thắng ngọt ngào nhất là những bàn thắng được ghi vào phút 90!”. Tất cả đều tùy thuộc vào cách bạn thực hiện và cả sự kiên trì của bạn nữa.

BÀI “LUYỆN CÔNG” Ở NHÀ:

1. Làm một an-bum ảnh có những ví dụ về cách các bạn trong lớp bày tỏ sự mê đắm.
2. Đặt cho mỗi phương pháp tiếp cận một cái tên thích hợp.

3. Thử nghĩ về bạn và người bạn yêu trong mỗi tình huống ảnh.

4. Loại trừ bất kỳ tình huống nào không thích hợp với bạn vì một lý do nào đó.

5. Nếu có phương pháp tiếp cận nào đó còn lại sau khi đã tiến hành sàng lọc - tốt lắm, và bạn hãy sử dụng phương pháp đó.

6. Nếu không có phương cách nào còn lại sau quá trình sàng lọc - cũng tốt, và bạn hãy tự nghĩ ra một phương pháp hoàn toàn mới.

Đọc trộm từ máy tính của Pete

 Từ: Steven (stevens@worldnet.yu)

 Thời gian: 24 tháng 10, 11 giờ 00 phút

 Đến: Pete (peter@worldnet.yu)

 Tiêu đề: Sara: bạn đã được tuyển

Pete, em trai của anh, cô nàng run lên vì em! Cô nàng quấy rầy anh, cứ năm phút lại hỏi thăm về em: khi nào thì em đến chơi nữa, em đã có bạn gái chưa, em có nói gì với anh về cô nàng không... và tất cả những điều vớ vẩn khác mà đám con gái thường nói. Anh nhìn thấy em trò chuyện với cô nàng khi em cài trò chơi mới trên máy của anh, nhưng anh không biết em đã tiếp cận cô nàng bằng cách nào. Cô nàng thật sự bị em hấp hồn rồi đấy, em trai à! Em thật thông minh một cách đáng kinh ngạc, em biết làm mọi thứ trên máy vi tính, em từng xem tất cả những bộ phim mà cô nàng yêu thích, em thích kẹo M&M giống cô nàng, và em có đôi mắt đẹp... ĐÔI MẮT! Em trai à, đôi mắt của em chính xác là như thế nào nhỉ?

Còn em thì sao? Có vẻ như em cũng phải lòng cô nàng nhỉ! Đừng sợ, hãy kể cho người bạn thân của em nghe đi nào!

Steven

 Từ: Pete (peter@worldnet.yu)

 Thời gian: 24 tháng 10, 21 giờ 14 phút

 Đến: Steven (stevens@worldnet.yu)

 Tiêu đề: Hồi âm thư: Sara: bạn đã được tuyển - Không đời nào

Thôi đừng cố thuyết phục em nữa, anh trai à! Cô nàng đã nói tất cả những điều đó về em - anh thật sự mong là em sẽ tin anh sao? Nhắc mới nhớ, anh có chuyện gì vậy? Không phải là

chúng ta đã nói là không quan tâm đến tụi con gái sao? Cô nàng có thể lạnh lợi, đáng yêu, nhưng cũng chỉ làm chúng ta dễ bực mình như mấy cô nàng khác thôi...

Anh cứ tiến đến với cô nàng nếu anh thích, còn em thì không hào hứng chút nào.

Nhưng anh có nghe tin gì mới chưa? Lớp em có một bạn nam mới, tên là Victor. Cậu ấy chơi bóng rổ, cao hơn cả Batman kia đấy. Cậu ấy không quá tồi, nhưng cậu ấy bắt đầu để mắt đến tụi con gái ngay! Cậu ấy hỏi thăm về Maya, Ikey và Carol ở lớp 7D xem họ có đang hẹn hò với ai không. Đừng lo lắng, cậu ấy nói là Janey trông khá nhạt nhẽo. Còn với Helen thì cậu ấy nói là cậu ấy không thèm đụng đến. Anh có nghĩ là em nên nói cho Ikey biết là cậu ta thích cô ấy không?

Gửi lời chào đến Sara và các bạn khác. Chúng ta đã có một ngày thật tuyệt.

Pete

Tái bút: Em không chắc lắm, nhưng Vic có thể là một gã trai lập dị, vì thế tốt hơn hết là cậu ấy nên kết đôi với Maya hơn là với Ikey.

Câu hỏi nghiên cứu:

PHẢI LÀM SAO KẾT THẬN VỚI “AI KIA”?

THỬ NGHIỆM VÀ TRUYỀN TIN

Khi nghiên cứu đang được tiến hành, có quá nhiều vấn đề nan giải cần được giải quyết và có một điều càng lúc càng rõ như ban ngày, tớ không thể cứ quẩn quanh trong địa hạt của lý thuyết được. Để nghiên cứu khía cạnh thực tiễn của chuyện yêu đương, chính tớ sẽ phải trải qua một thử nghiệm đầy gian nan. Tớ vờ như mình đang yêu, bắt tin quanh lớp và kết nối với nhóm bạn mà tớ đã đánh tiếng đó. Xét cho cùng, chẳng phải các nhà khoa học vĩ đại nhất thế giới đều sử dụng chính mình trong thử nghiệm đầu tiên sao? Có cách nào tốt hơn việc tiếp cận bản chất sự việc bằng chính những trải nghiệm của bản thân?

(Hai ngày sau)

Tớ đã chọn được “mẫu thử” là cậu bạn học mới; vì yêu một ai khác trong lớp mà tớ đã biết quá rõ thì đều có vẻ rất đáng ngờ và không thực tế. “Mẫu thử” mà tớ chọn đạt chuẩn trung bình: ngoại hình không đến nỗi nào, khỏe mạnh, hòa đồng, không có vẻ là một tên lập dị... À, cậu ta dường như không được sáng dạ cho lắm, nhưng không sao, vì dù gì thì cũng không có ai là hoàn hảo cả.

Với mục đích tạo ấn tượng tình yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, chỉ khoảng mười ngày sau khi cậu ấy nhập học, tớ đã rỉ tai Janey rằng tớ đang yêu. Tất nhiên là Janey hứa sẽ không hé răng với ai, nhưng tớ biết chắc là cô nàng sẽ nhỏ to với Maya. Chỉ bấy nhiêu đó là đủ để đạt được hiệu ứng mong muốn – những sự kiện sẽ lần lượt xảy ra như sau:

Maya tin sái cổ và kể ngay cho Helen,

Helen thủ thỉ với John;

John kể cho Batman chỉ hai phút sau đó;

Batman cấp báo với “mẫu thử” là Victor.

Việc truyền tin mất 270 phút cộng với hai giờ nghỉ giải lao để khép lại thành vòng tròn và thế là tớ có được vị trí khởi đầu cho thử nghiệm kết thân đã dự kiến.

Tớ ngạc nhiên hết sức khi kết quả là “mẫu thử” đã không để phí một giây một khắc nào. Đúng chính xác 270 phút kể từ khi tớ bắt đầu “đánh tiếng” với Janey, Victor kéo tớ ra một chỗ vắng vẻ, nhìn tớ bằng đôi mắt xanh to tròn và hỏi một câu cũ rích ngốc nghếch: “Cậu sẽ hẹn hò với tớ chứ?”.

Dù tớ vô cùng thỏa mãn vì cuộc thử nghiệm đã được khai mở với lời đáp của tớ (thậm chí còn ngốc hơn): “Chắc chắn rồi!”, tớ vẫn cảm thấy có một chút gì đó thất vọng. Mọi thứ quá đơn giản như không thể nào đơn giản hơn. Chúng tớ kết thân và sẽ hẹn hò với nhau. Tất cả vụ này ẩn chứa ý nghĩa gì thì ngày mai tớ sẽ tìm hiểu vậy, vì sau khi chấp thuận mối quan hệ, tớ nói là tớ có giờ học nhạc rồi lao nhanh về nhà để suy nghĩ những gì phải làm tiếp theo. May mắn cho tớ là nhà của Victor ở hướng khác nên tớ có thể tránh mặt cậu ấy.

Tớ không biết liệu tớ có nên nói với Pete rằng tất cả những trò này chỉ là thử nghiệm, biết đâu cậu ấy có thể giúp tớ vài lời khuyên. Cậu ấy đúng là một anh chàng Phiền Toái thật, nhưng cậu ấy là con trai. Tớ muốn kể cho cậu ấy nghe mọi thứ trên đường về nhà, nhưng cậu ấy đột nhiên biến đi đâu mất, như thể trái đất này đã nuốt chửng cậu ấy rồi. Vừa về đến nhà là tớ điện thoại tìm cậu ngay, nhưng mẹ cậu ấy bảo cậu ấy mới quăng cặp sách là vội vàng chạy đi chơi điện tử luôn. Cái cậu chàng Hay Chống Đối ấy, giờ thì tớ lại cần cậu hơn bao giờ hết!

BÀI HỌC SỐ 7

Những ấn tượng đầu tiên đúc kết được từ thử nghiệm:

- 1. KHOA HỌC ĐÒI HỎI SỰ HY SINH!**
- 2. THÔNG TIN MẬT ĐI NHANH HƠN TIA CHỚP!**
- 3. “VẬT MẪU” CÓ ĐÔI MẮT MÀU XANH LÁ CÂY!**
- 4. KẾT THÂN LÀ MỘT QUÁ TRÌNH CỰC KỲ XUẤN NGỐC!**

Những ấn tượng cuối cùng được đúc kết từ thử nghiệm (sau hai giờ đồng hồ nhú mảy suy nghĩ):

- 1. BẠN KHÔNG THỂ TÌM THẤY NHỮNG NGƯỜI BẠN CẦN KHI BẠN CẦN HỌ NHẤT!**
- 2. NGÀY MAI SẼ ĐẾN NGAY TỨC KHẮC! HÃY CẢNH GIÁC!**
- 3. CÁI GÌ ĐÃ KHIẾN MÌNH DÍNH LÍU TỚI KHOA HỌC NHỈ?**
- 4. ĐỪNG BAO GIỜ BƯỚC CHÂN VÀO MỘT CUỘC THỬ NGHIỆM MÀ BẠN KHÔNG BIẾT PHẢI XOAY XỬ CÁCH NÀO ĐỂ THOÁT RA!**

Nghe lỏm cuộc nói chuyện của ba mẹ Pete

Mẹ: Anh sẽ chuyển sang kênh 3 chứ? Có một bộ phim hài lãng mạn bắt đầu từ lúc 11 rưỡi...

Bố: Em bỏ nửa tập rồi thì xem gì nữa? Pete ngủ chưa?

Mẹ: Đèn phòng con tắt rồi, em đoán thế... Em không biết, em e là thằng bé bị sốt siêu vi. Lúc nó đi học về, em thấy mặt nó đỏ nhừ.

Bố: Có lẽ là do nó vừa chạy xong...

Mẹ: Nó vứt sách vở xuống ghế sa lông rồi lại chạy đi ngay.

Bố: Thế thì có gì không ổn đâu? Thời tiết bên ngoài đẹp thế kia mà!

Mẹ: Ừ thì đúng là thế, trong phòng chơi điện tử không khí cũng tốt... Nhưng con nó chỉ chơi mấy cái trò bạo lực kinh khủng đó thôi...

Bố: Trào lưu hiện giờ là thế mà, nhưng rồi tụi nhỏ sẽ chán ngay ấy mà, đừng lo.

Mẹ: Rồi sau đó thì thằng bé không muốn ăn gì khi đi chơi về...

Bố: Vậy thì có lẽ là con nó không đói, em đừng cuống lên như thế!

Mẹ: Nó còn chả thèm động đến món bánh kếp!

Bố: Ồ! Giờ thì khác rồi đấy – thế nó đã cập nhiệt độ chưa?

Mẹ: Không, nó nói là không có chuyện gì cả và em nên để cho nó yên.

Bố: A, phim kìa! Tất nhiên là em nên để cho con yên, đừng quấy rầy và kiểm soát nó từng giây từng phút như thế...

Mẹ: Chắc chắn là có chuyện gì đó mà nó không chịu nói. Hay là nó làm bài kiểm tra không tốt?

Bố: Nếu thế thì nó đã nói với chúng ta rồi. Em biết là con nó có khi nào giấu điểm đâu! Em còn nhớ không, nó từng trình điểm D bài luận tiếng Anh năm ngoái đó thôi?

Mẹ: Anh lại nhắc đến cái bài luận đó nữa rồi! Đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng em viết bài luận cho con! Đó không phải là lỗi của em. Cô giáo gì mà đến đánh vắn cũng không làm nổi! Tưởng tượng coi, cho em điểm D, thật là xấu hổ cho cô ta!

Bố: Em quên mất chủ đề chính rồi đó!

Mẹ: Kệ em! Mà này, ắt là có điều gì đó đã xảy ra với thằng bé ở trường. Nó vừa ra khỏi nhà một phút thì Ikey điện. Con bé tỏ ra rất bối rối, lo lắng... Có gì đó mà chúng ta không biết... Hay chúng nó cãi nhau nhỉ?

Bố: Hai đứa nó cãi nhau suốt ấy mà, có gì lạ đâu!

Mẹ: Nhưng chuyện này khiến em lo nghĩ quá... Thằng bé vào phòng, tắm rửa rồi lên giường nằm luôn – thậm chí không thèm nhìn đến cái ti vi nữa!

Bố: Em có muốn xem bộ phim này không đây? Nếu không thì để anh xem một trận bóng rổ nhé! Anh cá là em chẳng biết bộ phim này nói về cái gì! Cô nhân vật chính tên là gì? Thấy chưa, em có biết đâu!

Mẹ: Ai thèm quan tâm tên cô ta kia chứ? Làm như điều đó quan trọng lắm vậy! Để cái điều khiến đó!

Câu hỏi nghiên cứu:

KHI CHÚNG TA HẸN HÒ...

OÁI, KHÔNG GÌ CÓ THỂ TRỢ GIÚP TỚ ĐƯỢC RỒI!

Thật may là hôm nay trống hai tiết đầu nên tớ có thời gian suy nghĩ về những việc phải làm - vì giờ tớ và Vic đã là một cặp.

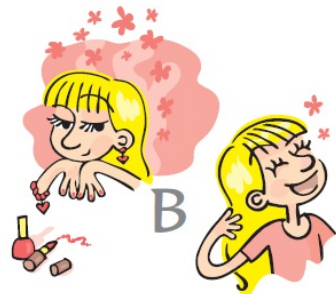

A

Phương án A

1. Gọi điện cho Pete và giải thích về những gì đang diễn ra.
2. Đột nhiên bị ốm và nghỉ học.

B

Đến hồi nghiêm trọng:

Phương án B

1. Gọi điện cho Pete và giải thích về những gì đang diễn ra.
2. Tận dụng khả năng diễn xuất tài tình và đánh lừa tiếp tục cuộc thử nghiệm.
3. Tùy cơ ứng biến, tranh thủ phác thảo ý tưởng cho Bài học số 8 trong giờ học.

Việc tiến hành phương án B bị hoãn lại ngay giữa giai đoạn một. Tớ đã cố gọi điện thoại cho Pete suốt mấy giờ liền nhưng đường dây liên tục bận (chàng ngốc này chắc lại lang thang trên mạng dây mà). Di động của cậu ấy thì ngoài vùng phủ sóng, mà khoảng 10 giờ khi tớ tới nhà cậu ấy thì cậu ấy đã biến đi đâu mất rồi. Vì thế ý định giải thích với Pete về mục đích của cuộc thử nghiệm tan tành mây khói, còn tớ phải

đơn thương độc mã xuất đầu lộ diện ở sân trường trong trạng thái vui sướng giả tạo mà không có sự hậu thuẫn nào cho những nỗ lực vì khoa học của tớ. Nghĩa là chạy ngay đến với anh chàng “bạn trai” mới mà tớ vừa dễ dàng bắt cặp hôm qua.

Thảm họa!

Cậu ấy nhìn thấy tớ ngay và cắt đứt mạch cảm xúc của tớ: “Chào cậu! Lớp nhạc thế nào?”. “Gi kia?”, tớ làu bàu, nhưng sau đó sực nhớ, tớ trấn tĩnh trở lại, thu hết can đảm để thể hiện khả năng diễn xuất. Tớ điềm tĩnh: “Ồ, vẫn như mọi khi!”. Cậu ấy chợt nắm lấy tay tớ làm tớ phát hoảng, toàn thân đông cứng trong vài giây.

May thay, tiếng chuông trường reo vang đã giúp tớ lấy lại tinh thần. Chúng tớ tay trong tay cùng dạo bước và cả trường đều biết rằng giờ chúng tớ là một cặp.

“Ikey, ôi con gái, con cũng có đôi rồi đấy à?!” , cô quét dọn nháy mắt với tớ, dù tớ đã kéo tóc che kín mặt. Batman và Jack thì vừa liếc nhìn, vừa chỉ trở về phía chúng

tớ.

Helen đứng ở bậc thang trên cùng hét toáng: “Ê, đôi chim quỳên!”.

Tớ chỉ mong nhanh về tới chỗ ngồi và giữ một khoảng cách an toàn với Victor, nhưng cậu ấy cứ bước cạnh tớ và tiếp tục huyền thuyên. Đó là lần đầu tiên tớ mong tiết Lịch sử bắt đầu ngay lập tức.

Và đúng là tiết học đã bắt đầu ngay, nhưng không có dấu hiệu gì về sự hiện diện của chàng ngốc Pete. Mãi mười phút sau, cậu ta mới hớt hơ hớt hải chạy vào, mặt đỏ bừng và luống cuống. Cậu ấy xin lỗi cô giáo vì đã vào lớp trễ và làm gián đoạn bài giảng của cô, người thường được gọi là Cleopatra (*).

Cậu ấy còn chưa kịp ngồi xuống ghế thì tớ đã chuyền cho tờ giấy ghi dòng chữ: TỚ CÓ CHUYỆN QUAN TRỌNG MUỐN NÓI VỚI CẬU! Mắt vẫn chăm chăm nhìn cô giáo, cậu ấy viết nguệch ngoạc lên tờ giấy: TỚ BIẾT. CHÚC MỪNG CẬU CÓ BẠN TRAI! “Cleopatra” rít lên giận dữ: À HA! GIỜ MÀ CÒN THƯ VỚI TỪ NỮA KIA ĐẤY! TRỄ NỬA TIẾT CHƯA ĐỦ HAY SAO! NỘP TỜ GIẤY ĐÓ CHO TÔI VÀ LÊN GẶP THẦY HIỆU TRƯỞNG NGAY!

Pete không thể làm gì hơn ngoài việc rời lớp học lên phòng thầy hiệu trưởng. Còn tớ thì thất vọng ê chề, vì nỗ lực của tớ nhằm giải thích cho cậu ấy biết chuyện gì đang diễn ra lại một lần nữa phá sản.

Tiếp theo là tiết Thể dục. Một lần nữa tớ lại không thể tiếp cận cậu ấy. Rồi thì trong suốt giờ ra chơi, Vic cứ bám riết lấy tớ khiến tớ gần như không thở được, huống gì là làm việc khác. Hừm, cái trò yêu đương này đúng thật là lao động khổ sai – cuộc thử nghiệm này phải chấm

dứt càng sớm càng tốt!

Suốt tiết Toán, như thường lệ chúng tớ chẳng dám phát ra tiếng động, rồi đến tiết Anh văn tớ còn gặp một cú sốc lớn hơn: Victor đặt cặp sách lên bàn tớ và ngồi xuống ngay cạnh tớ! Điều này còn vượt ra khỏi mục đích của cuộc thử nghiệm hay viết một cuốn cẩm nang! “Pete!”, tớ kêu than, nhưng cậu bạn “xưa cũ” lạnh lùng: “Victor yêu cầu tớ đổi chỗ! Với tớ thì ổn thôi! Không có vấn đề gì!”.

Tớ điếng người, ngó đăm đăm đôi tai đỏ lựng và cặp mắt kính trên chóp mũi mà cậu ấy thường phải đẩy lên, mà không thể tin vào điều đang xảy ra với mình! Tất cả mọi thứ đều vượt khỏi tầm kiểm soát!

Thật hoài công khi nỗ lực giải thích bất cứ điều gì với Phiên Toái! Cậu ta phản bội tớ ngay tại thời khắc tồi tệ nhất!

HỪM!

Ai còn tâm trí đâu mà ngồi viết Bài học số 8 sau một ngày như thế? Hy vọng ngày mai tớ sẽ sáng suốt hơn. Rất may mai là thứ Bảy và tớ không phải đến trường!

BÀI HỌC SỐ 8

Chưa khi nào tớ thông minh như sáng nay và kết luận mang tính triết học duy nhất mà tớ có thể nghĩ cho bài học này, sau thử nghiệm phi thường của tớ, là:

Nếu tin có một cơ hội dù là nhỏ nhất khi mọi thứ đã xấu đi - ắt sẽ có!!!

Tớ không cần phải giả vờ khiêm tốn để nói rằng trong phần lý thuyết của cuốn cẩm nang này, tớ khá là sáng dạ, tuy nhiên phần thực hành có vẻ chưa ổn lắm. Đó là lý do tại sao tớ phải tìm kiếm sự hỗ trợ từ bên ngoài. Ai có thể làm điều đó tốt hơn Mẹ chứ? Thỉnh thoảng mẹ tớ lại nhắc đến câu nói mà ai cũng biết: **“Hãy nói với mẹ mọi điều - cả xấu lẫn tốt - vì mẹ là người bạn tốt nhất của con!”**.

Câu nói đó làm phiền tớ suốt nhiều năm tháng liền, nhưng khi tớ gần như sắp “chết đuối” thì nó như một cọng rơm để tớ bầu vùi vào. Có lẽ nên thử một lần xem sao!

Mẹ: Thật tốt là con đã kể với mẹ mọi chuyện. Hãy nhớ, con yêu, mẹ luôn là người hiểu con nhất và có thể giúp con nhiều nhất.

Tớ (tự nhủ): Điều này con nghe từ nhiều năm nay rồi, giờ mẹ con mình hãy cụ thể hóa nó đi thôi!

Mẹ: Điều đầu tiên con cần nhớ là: giả vờ say mê là điều không thể! Có nghĩa là thử nghiệm của con đã được dự tính là sẽ thất bại ngay từ lúc còn trong trứng nước! Tình yêu không thể diễn ra theo kế hoạch, quyết định hay thử nghiệm. Cảm xúc nảy nở từ trong sâu thẳm tâm hồn một cách tự nhiên và bình thường, đúng thời điểm của nó chứ không tuân theo thời gian mà con hoạch định. Đây là lý do vì sao con cảm thấy khó khăn khi tự kiếm cho mình một anh bạn trai theo cách đó! Tin mẹ đi, sẽ không khó lắm đâu khi con yêu thật lòng. Ngược lại nữa là khác!

Con sẽ thích thú từng ánh nhìn, cái chạm, từng lời nói, khoảnh khắc mà các con dành cho nhau...

Điều thứ hai, và rất quan trọng, là những gì con đang làm là không công bằng với cậu bạn đó! Điều gì sẽ xảy ra nếu cậu ấy thật lòng yêu thương con? Con phải chấm dứt ngay cái trò hề này càng sớm càng tốt! Đó là còn chưa nói đến Pete đấy!

Tớ: Pete thì làm gì được trong chuyện này chứ? Cậu ta là một kẻ phản bội và háo hức rời khỏi cái bàn học chúng con vẫn ngồi chung!

Mẹ: Con nghĩ thế à? Mẹ nghĩ là con cần thêm vài bài học nữa về vấn đề yêu đương trước khi mọi thứ trở về đúng quỹ đạo của nó. Tuy nhiên, có những bài học mà con không thể nào tìm thấy trên mạng hay trong sách. Hãy nhìn vào chính trái tim con...

Đúng lúc này khói tỏa ra từ nhà bếp và tớ dám cá là mẹ sẽ thốt lên “Khỉ thật!”, dù mẹ đã hứa là sẽ không nói từ đó nữa. Thay vì xăm xoi trái tim mình, tớ nhìn đăm đăm cái bánh bị cháy xém và nghĩ cách biến bài đọc thoại của mẹ thành bài học chính - “mẹ” của tất cả các bài học, mang số 8, bài mà tớ không thể tự mình viết được.

Tán gẫu với Steven

Tin nhắn gửi Pete: Anh thấy em đang *online*. Nói chuyện với anh chút đi nào!
Steven.

Tin nhắn gửi Steven: Duyệt!

Steven: Chào nhóc! Có tin gì mới không?

Pete: Không có gì mới, mà cái gì cũng mới cả! Bắt đầu từ đâu đây nhỉ?

Steven: Từ đoạn kết! Hoặc từ đoạn giữa! Bất cứ đoạn nào em thích, em trai, nhưng hãy bắt đầu đi nào. Có vẻ như em không muốn nói...

Pete: Anh sẽ không thể tin nổi đâu!

Steven: Bắt đầu đi nào!

Pete: Điều đáng kinh ngạc nhất là Susan đã giành được Batman trong bữa tiệc của Janey tối qua. Anh có thể tưởng tượng cảnh Susan ôm hôn Batman không? Cứ y như là sự kết hợp giữa phim kinh dị và phim khoa học viễn tưởng vậy đó!

Steven: Janey tổ chức tiệc à? Cô ấy kỷ niệm ngày gì thế?

Pete: Không, chỉ là cơ hội để mọi người gặp nhau thôi... À, thực ra thì em biết lý do tại sao cô

nàng làm vậy, nhưng chỉ một vài câu không giải thích hết được...

Steven: Em không chịu nói à?

Pete: Chỉ vì một điều thôi, John đã thôi Helen rồi... nhưng đợi đã, đừng nóng, cậu ta không cặp với Janey mà với Maya... Điều đó khiến Janey từ mặt Maya (không biết lần thứ bao nhiêu), nhưng giờ thì cô nàng bình tĩnh lại rồi... Sau đó, cô nàng mời tất cả mọi người (trừ Maya và John) đến buổi tiệc để cùng vui chơi...

Steven: Ái chà, mới có mười ngày mà nhiều chuyện xảy ra quá nhỉ... Cô ấy đã bình tĩnh lại – nghĩa là sao?

Pete: Thì vẫn là Janey dễ thương như trước đây! Nhưng chờ đã, đó mới chỉ là phần đầu thôi, hay thực ra là phần giữa... Trước đó Ikey đã nổi giận và không muốn nói chuyện với em.

Steven: Thôi đi, Ikey nổi đóa với em – chuyện lạ à nghe.

Pete: Trước đó nữa thì cô ấy quần quýt Victor - anh chàng mới đến ấy. Bây giờ họ đã “đường ai nấy đi” nhưng cô ấy vẫn đối xử với em rất lạnh nhạt và chỉ nói chuyện khi cần.

Steven: Từ từ đã, anh chưa hiểu lắm... Thế giờ Ikey còn hẹn hò anh chàng đó không?

Pete: Họ đã hẹn hò trong một ngày, còn ngày tiếp theo đó thì không! Anh thấy có gì bất thường không? Cô ấy có vẻ tức giận nhưng em thì chẳng biết chuyện gì đã xảy ra với cô ấy... Mà em cũng bực...

Steven: Sao thế? Vì hai đứa nó chia tay à?

Pete: Ha ha, anh tếu thật đấy! Em nổi giận với cô ấy vì cô ấy không thèm nói chuyện với em! Và chúng em không còn ngồi chung một bàn nữa rồi! Chỉ vì cái thằng ngốc đó mà em chuyển chỗ để nó có thể ngồi với cô ấy. Rồi thằng nhãi ấy lại bỏ sang bàn Tone ngồi, còn em thì ngồi với Maggie, vì Ikey không muốn ngồi với em nữa. Sau đó, Janey ngồi với Ikey vì cô ấy cãi nhau với Maya, chuyện đại khái thế... Steven: Và giờ thì em không có ai giúp phần ngữ pháp vì không trông mong gì ở Maggie rồi...

Pete: Nhưng em băn khoăn là không hiểu vì lý do gì mà Ikey lại nổi đóa với em! Mọi quan hệ của cô ấy với Victor rất tốt, dù họ đã không còn là một cặp nữa. Nhưng cô ấy không thèm nói chuyện với em... Cô ấy chào em một tiếng ở bữa tiệc và chỉ có vậy thôi... Thậm chí tụi em còn không cùng đi bộ về nhà! **Steven:** Vậy thì hỏi cô ấy thử xem! Em cần phải biết chuyện gì đang xảy ra chứ!

Pete: Làm sao em có thể hỏi khi cô ấy không thèm nói với em nửa lời... Rõ ràng là cô ấy ghét

em rồi!

Steven: Nhảm! Chắc em lỡ miệng nói ra điều gì ngu ngốc rồi! Em vừa nói gì nhỉ, Janey đã không còn để tâm đến John nữa à? Vậy mà cô ấy không mời anh đến bữa tiệc...

Pete: Thế nếu cô ấy mời thì anh sẽ đến chứ?

Steven: Có thể. Biết đâu đấy! Anh thoát ra đây, bố anh cần dùng điện thoại... Giữ liên lạc, và nhớ kể anh nghe về những gì đang diễn ra nhé! Tạm biệt nhóc!

Câu hỏi nghiên cứu:

TỚ ĐÃ SAI Ở Đâu NHÌ?

PHÂN TÍCH VÀ TỔNG HỢP TRÊN CƠ SỞ CUỘC TÂM SỰ VỚI MẸ; SAU KHI HAI MẸ CON ĐÃ NÉM CÁI BÁNH CỨNG NHƯ ĐÁ VÀO THÙNG RÁC VÀ LAU CHÙI CÁC MẢNG CHÁY ĐEN SÌ BẮM TRÊN KHAY NƯỚNG, MẸ KHUYẾN TỚ NÊN LÀM MỘT BẢN PHÂN TÍCH VÀ TỔNG HỢP – DÙ CHO NÓ CÓ NGHĨA GÌ ĐI NỮA.

Trước khi bắt tay vào việc, tớ đã nhờ Annie cắt nghĩa hai khái niệm phân tích và tổng hợp. Sau những giải thích dài dòng và quá ư khoa học của cô ấy, tớ cho rằng đơn giản là cứ đánh giá lại toàn bộ mọi hành động khờ khạo để tìm nguyên nhân tại sao chúng lại ngốc nghếch đến thế. Và dưới đây là kết quả:

THẤT BẠI, NHƯNG TẠI SAO VẬY CHỨ?

Vì:

1. Tớ chưa bao giờ tiếp cận đúng anh chàng thích hợp! (xem Bài học số 1)

2. Niềm vui sướng hân hoan không toát ra bên ngoài mà cũng chẳng hiện hữu ở bên trong!

(xem Bài học số 2)

3. Tớ đã bị “viễn thị” quá nặng, thay vì chỉ nên “cận thị” một cách lãng mạn! (xem Bài học số

3)

4. Tớ muốn mình tinh tế, nhạy cảm, nhưng rồi tớ bối rối! (xem Bài học số 4)

5. Tớ đã không có biểu hiện nào của sự đam mê như trong bài trắc nghiệm! (xem Bài học số

5)

6. Phương pháp tiếp cận của tớ thuần túy là sự giả vờ – không có bóng dáng của trí tưởng tượng hay cảm hứng gì cả! (xem Bài học số 6)

7. Ý tưởng thử nghiệm tình yêu là rất ngu ngốc! (xem Bài học số 7)

8. Tớ đã không quan sát xung quanh mình mà cũng chẳng soi vào tim mình! (xem Bài học số

8)

“CỘNG SỐ” TỪ CÁC THẤT BẠI CỦA CUỘC THỬ NGHIỆM:

1. Ở bài học nào trong cuốn “cẩm nang” của riêng mình, tớ cũng đều nhận điểm kém!

2. Tớ đã rất bối rối, tớ buộc phải tự giải thoát khỏi cái bẫy do chính tớ giăng ra!

3. Hậu quả của cuộc thử nghiệm ngốc nghếch là ngạc nhiên và đau khổ! Victor xem đây chỉ là

trò đùa, trong khi Pete lại tránh mặt tớ và có lẽ còn ghét tớ nữa!

BÀI HỌC SỐ 9

♥ Các bài học không nên được học theo kiểu nhồi nhét mà cần được học cho đến khi thông hiểu thực sự.

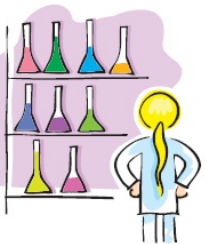
♥♥ Mục đích duy nhất của những gì đã được học là ứng dụng vào cuộc sống.

♥♥♥ Việc thực hành sẽ giúp chúng ta thay đổi, bổ sung và chỉnh sửa những gì mà chúng ta đã học trong phần lý thuyết, từ đó liên tục bổ sung các “chương” mới cho cuốn “cẩm nang”.

♥♥♥♥ Một cuốn cẩm nang về tình yêu chỉ có thể là sự khởi đầu. Mọi thứ khác tùy thuộc ở chúng ta!

♥♥♥♥♥ Mỗi bạn nữ hay bạn nam đều có một cuốn “cẩm nang” khác nhau về tình yêu!

QUÊ QUÁ ĐI! Nhưng chắc hẳn đây không phải là thử nghiệm khoa học đầu tiên nếm mùi thất bại! Sẽ không thể có bất kỳ một khám phá quan trọng nào nếu trước đó không có hàng loạt thử nghiệm thất bại. Mọi nỗ lực sau thất bại đều là một bước tiến gần hơn tới thành quả cuối cùng!

Bạn nghĩ có bao nhiêu quả táo đã rơi trúng đầu Isaac Newton trước khi ông khám phá ra Luật vạn vật hấp dẫn? Có bao nhiêu cái bồn tắm mà Archimedes đã dùng trước khi ông la toáng lên: “Tìm thấy rồi!”?

Tớ nghĩ rằng thử nghiệm thất bại thảm hại của tớ cũng phục vụ cho một vài mục đích...

Tớ khám phá được con tim mình... Tớ kinh ngạc về những gì tớ tìm thấy bên trong nó... đến giờ vẫn thật khó tin...

Thâm nhập giấc mơ của Pete

Phạm quy! Tớ lại bỏ lỡ bóng và trở thành trò cười! “Cleopatra” trong chiếc áo sọc thể thao thối còi và đưa bóng cho các bạn nữ. Janey làm động tác giả với Steven. Steven trượt và ngã người ra sau, sau đó chuyền bóng cho Susan. Tớ không còn thấy quả bóng đâu nữa. Bỗng nhiên Ikey có bóng, ở vạch 3 điểm. Tớ chặn cô ấy lại, nhưng cô ấy nhanh hơn – 3 điểm đã được ghi! Khán đài như sôi lên, tất cả đều chống lại chúng tớ! Giáo viên lớp tớ giờ cao tám áp phích viết *Đội nữ – Đội bóng mơ ước*... Bảng điểm ghi *Đội nữ 94 – Đội nam 72*, và rồi bốn phút trôi qua cho đến khi tiếng còi chung cuộc vang lên... Tớ có bóng, khéo léo chuyền sang cho Batman, thế mà cậu ta bỏ lỡ một cơ hội ngon ơ ... Đôi giày của Susan Nhỏ Bé như có lò xo; cô nàng nhảy vút lên quá đầu chúng tớ, bắt bóng trên không rồi toét miệng cười với chúng tớ... Tớ chạy sau lưng Ikey vì cô ấy đang giữ bóng... Đột nhiên cô ấy biến thành ngôi sao bóng rổ Shaquille và ghi điểm! Tớ đứng giữa sân bóng, dụi mắt và ngoác miệng. Ikey, vẫn là cô ấy nhưng giờ đã cao gần 2 mét rưỡi. Cô ấy hôn gió với tớ. Tớ ngất xỉu và nhìn thấy mọi người đang vây quanh tớ trên sàn đấu. Ba cổ động viên nữ chạy ra ngoài và bắt đầu nhảy múa; một trong số đó là Sara ở trường của Steven. Ikey thu người trở về kích thích bình thường và quỳ xuống cạnh bên cơ thể bất động của tớ. Tớ tỉnh dậy, “hoàn hồn” và thấy đôi mắt xanh biếc của Ikey đang nhìn mình. Tớ cố mỉm cười, nhưng rồi bỗng dưng cô ấy hét toáng lên: “Ồ phản bội, đồ phiến toái!”.

Thật kinh khủng, nhưng tớ đứng dậy ngay như thể không có chuyện gì xảy ra và quyết định đội mình sẽ đánh bại đội nữ! Batman chuyền bóng cho tớ và tớ “lên rổ”! Helen chơi xấu với tớ và tớ ghi thêm được một bàn thắng nữa từ vạch phạt đền! Khán giả chế giễu, nhưng đội chúng

tớ như được mọc thêm đôi cánh. Tone cản bóng và chuyền qua cho tớ - 3 điểm nữa! Maya mất bóng, tớ lao theo bóng và chuyền cho Súng Săn đang đứng đưa người nhún nhảy ở gần cột rổ. Tiếng còi vang lên. Chúng tớ thua trận. Khán giả như ngây dại vì vui mừng. Victor, nãy giờ không chơi, tiến về phía Ikey và ôm cô ấy, nhưng Ikey quay người về phía tớ và tớ có thể đọc được từ môi cô ấy: Tớ yêu cậu. Tớ không thể tin vào mắt mình, tớ chăm chú nhìn lại lần nữa, và môi cô ấy một lần nữa lại cử động y như thế.

Bất thành linh, tớ bay lên trên tất cả mọi người, cột rổ, khán đài... Mái nhà mở ra và tớ bay vút lên, liệng quanh trường học, thành phố và các đám mây... Tớ vui đến nỗi không thể tin được điều đó... Tớ cảm thấy trong từng huyết mạch cơ thể rằng tớ đang yêu...

RRRRRRRENG!

Tớ rơi phịch xuống! Tớ lại nằm giữa sân bóng và thấy “Cleopatra” với cái còi dính ở môi dưới đang nhìn chăm chăm vào mặt tớ. Đột nhiên cô ấy biến thành mẹ: “Con trai, có vẻ như con đã gặp ác mộng!”, mẹ nói. Gối ướt đầm mồ hôi. Tớ mở mắt...

“Thực sự thì con đang có một giấc mơ đẹp, mẹ à”, tớ tự nhủ khi giấc mơ đang từ từ vụn vỡ và tan biến...

Câu hỏi nghiên cứu:

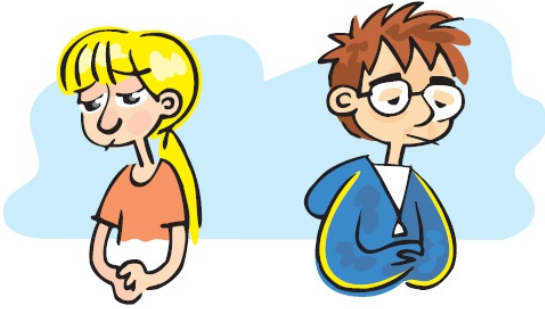
CÓ PHẢI LÀ TỚ ĐANG YÊU KHÔNG NHỈ?

TỰ PHÂN TÍCH BẰNG CÁCH KẾT NỐI TRÁI TIM VÀ KHỐI ÓC

Không một nhân vật nào trong văn chương hay một ai trong cuộc sống cảnh báo rằng tình yêu sẽ gây tổn thương, mà chỉ toàn nói về những hoan hỉ, rung động, vẻ đẹp, sự đơn giản, trạng thái tự nhiên, tuyệt đối không có lời nào về nỗi đau mà tớ đang cảm nhận trong từng góc ngách cơ thể mình.

- Chúng tớ không còn đi chơi với nhau.**
- Chúng tớ không trò chuyện.**
- Chúng tớ tránh mặt nhau.**
- Tớ không thể nhìn thẳng vào mắt cậu ấy.**
- Chỉ thoáng trông thấy cậu ấy là cả người tớ như hóa đá.**
- Bụng tớ quặn đau khi nghĩ về cậu ấy.**
- Tớ sợ hãi với sự thật rằng cậu ấy ghét bỏ tớ.**
- Tớ không biết làm thế nào để hàn gắn mọi chuyện.**
- Tớ nhớ cậu ấy.**
- Cậu ấy thấu hiểu mọi điều ngu ngốc mà tớ làm.**
- Ngay cả khi tớ kêu ca rằng cậu ấy là đồ phiến nhiễu, cậu ấy vẫn thực sự làm tớ vui.**
- Tớ thích việc bị cậu ấy ăn trộm những cục tẩy.**

- ❖ **Chúng tớ đã cùng làm bài kiểm tra Toán.**
- ❖ **Chúng tớ đã thi thầm với nhau đáp án bài kiểm tra môn Sử.**
- ❖ **Tớ đã không nhận ra rằng tớ không thể thiếu cậu ấy.**
- ❖ **Tớ đã không cần phải tìm cậu ấy trong trái tim bởi cậu ấy luôn bên cạnh tớ.**

Có lẽ mọi thứ xảy ra như thế để giúp tớ hiểu Pete có ý nghĩa như thế nào với tớ! Có lẽ đó là cách duy nhất để tớ nhận ra rằng tớ đã yêu từ lâu lắm rồi! Còn giờ thì sao? Làm cách nào để mọi việc lại đi theo đúng quỹ đạo của nó và đem Pete trở về? Ít ra là trở về cái bàn chung của chúng tớ, cho một khởi đầu... Nhưng mọi thứ đã không còn như xưa nữa, vì chúng tớ đã không còn là bạn thông thường...

Vậy là việc gì đến cũng đã đến! Nhưng theo cách tệ nhất có thể! Khá bất ngờ là tớ lại phải lòng cậu bạn thân nhất mà cậu ấy giờ thậm chí còn không muốn làm bạn với tớ nữa kia.

Tớ không muốn cậu ấy là bạn tớ! Pete phải là bạn trai của tớ, để cơn đau âm ỉ này ngừng hành hạ tớ! Đó là giải pháp duy nhất! Vậy thì phải làm thế nào? Ikey thân mến, hãy hành động đi thôi! Nhưng tớ sợ...

BÀI HỌC SỐ 10

NHỮNG KẾT LUẬN RÚT RA TỪ KINH NGHIỆM XƯƠNG MÁU CỦA CHÍNH TỚ

1. Chúng ta thường không thấy những gì đang đập vào mắt mình.

2. Lục lọi trái tim mình và bạn có thể nhận ra tất cả mọi điều!

3. Bạn không biết người khác quan trọng với bạn đến mức nào cho tới khi bạn mất họ.

4. Tình yêu làm người ta đau, đau khủng khiếp.

5. Lý thuyết hoàn toàn vô dụng.

6. Vứt cuốn cẩm nang và hành động ngay! Đánh tan những nỗi sợ hãi – hành động hoặc là “chết” – bạn không có gì để mất!

HÀNH ĐỘNG THÔI!

A. Sử dụng phương pháp Truyền tin một lần nữa. **Ốn quá!**

B. Tận dụng những lợi thế của công nghệ hiện đại: e-mail, tin nhắn... **Nhát gan!**

C. Gói cuốn Cẩm Nang Tình Yêu trong giấy bóng và tặng cậu ấy như một món quà. **Ẹ quá đi!**

D. Chuẩn bị một “bài diễn văn”, dụ khị cậu ấy ra một góc yên tĩnh sau khi tan trường và kể cho cậu ấy nghe mọi thứ. **Đại kinh khủng!**

E. Đến nhà cậu ấy như chúng tớ thường làm khi còn là bạn và vờ như không có gì xảy ra – cứ để mọi chuyện diễn tiến tự nhiên đi. **Có vẻ ổn!**

VIẾT CHO BẠN ĐỌC:

Hãy nghĩ về tất cả những điều bạn đã đọc, sau đó viết ra những gì bạn sẽ làm nếu bạn ở trong hoàn cảnh của tớ.

Chuyện của tớ và Pete sẽ kết thúc như thế nào?

Đọc trộm từ máy tính của Pete

 Từ: Steven (stevens@worldnet.yu)

 Thời gian: 1 tháng 12, 16 giờ 00 phút

 Đến: Pete (peter@worldnet.yu)

 Tiêu đề: Đúng là đồ con lừa

Em sẽ không bao giờ tin được anh đã làm điều gì sau tất cả mọi chuyện đâu! Anh gửi tin nhắn cho Janey: “Em khỏe không?”. Cô ấy nhắn lại là cô ấy rất khỏe và muốn gặp anh. Anh thật đúng là một con lừa ngu ngốc phải không? Giờ thì hãy nói cho anh biết... Anh làm gì bây giờ?

Steven

 Từ: Pete (peter@worldnet.yu)

 Thời gian: 2 tháng 12, 22 giờ 12 phút

 Đến: Steven (stevens@worldnet.yu)

 Tiêu đề: Một con lừa to hơn

Hôm qua em không hề kiểm tra e-mail vì em thấy trong người bực bội kinh khủng. Bởi vậy giờ em mới đọc thư anh gửi đây. Em đoán là đã quá muộn để nói cho anh biết anh phải làm gì – anh thật đúng là con lừa ngu ngốc nghếch. Em chỉ muốn nhắc anh nhớ là anh đã hứa sẽ không bao giờ yêu nữa, đặc biệt là yêu cái cô nàng Janey đó! Thôi được rồi, em đùa đấy! Đừng giận nhé! Em biết thế nào rồi mọi việc cũng sẽ kết thúc như vậy và em mừng vì anh đã gửi tin nhắn cho cô ấy. Anh không phải là con lừa đâu, anh là người anh quan trọng nhất của em... Chúc anh mọi sự tốt lành nhé!

Em mới là con lừa, vì phải mất cả thế kỷ em mới lý giải được rắc rối của mình! Đừng té ghế khi anh đọc những dòng tâm sự này và cũng đừng cười nhạo em, nếu không em sẽ siết cổ anh đó!

Là thế này, anh trai à, vấn đề ở đây là... em đang yêu Ikey! Em có thể nhìn thấy anh đang cười nghiêng ngả, nhưng làm ơn đi, hãy tỏ ra biết điều một chút – em đã kiên nhẫn lắng nghe anh tỉ tê tâm sự hàng năm trời về Janey, vì thế anh phải chịu khó nghe em một chút chứ? Em đã quyết định sẽ hỏi cô ấy tại sao không thêm nói chuyện với em và tại sao lại nổi giận với em. Em chợt nhận ra rằng em đang sợ hãi, cứ như phải sống trong địa ngục vậy... Do đó em trì hoãn mãi và mọi việc càng trở nên nan giải hơn. Cuối cùng em kinh ngạc phát hiện ra rằng toàn bộ sự việc khác xa những gì em đã nghĩ. Em đang “tình thương mến thương” cô ấy! Giờ thì anh đã thấy ai mới thật sự là con lừa rồi đấy! Chính là thằng em trai đã từng chắc như đinh đóng cột là mấy cái chuyện yêu đương vớ vẩn chỉ toàn là rác rưởi và không thể nào xảy đến với nó! Nhưng rồi điều đó đã xảy ra, theo cách không thể nào có thể tồi tệ hơn: em yêu ngay chính cô bạn thân nhất của mình, người thậm chí còn không đi chơi chung với em nữa, đừng nói gì

đến hẹn hò! Em ngu ngốc gặp năm lần con lừa! Cô ấy thà đi với con khỉ đột còn hơn đi với em!
Bi kịch quá, anh trai ơi...

Pete

TRUYỀN TIN TRỰC TIẾP TẠI HIỆN TRƯỜNG

Ikey (ngây mắt nhìn cái điện thoại như thể lần đầu tiên thấy nó):

Bây giờ hoặc là không bao giờ! Mình sẽ gọi cho cậu ấy và chỉ hỏi một câu ngắn ngủn nào đó. Mình có thể hỏi cái gì nhỉ? Tụi mình có bài tập về nhà môn Toán không? Ừm! Điên khùng! À, mình nghĩ ra rồi! Cô giáo môn tiếng Anh có nói là hôm nay lớp chúng mình sẽ đi thăm thư viện thành phố, vậy thì mình sẽ giả vờ quên thời gian chuyển đi. 3, 1, 8... Cạch. Mình sợ... Lỡ cậu ấy chỉ trả lời "một rưỡi" rồi cúp máy thì sao? Không sao. Nếu vậy thì mình sẽ chỉ hỏi cậu ấy thôi, còn sau đó thì... Thôi kệ đi! 3, 1, 8, 4... Cạch. Hay là nói mấy vi tính của mình trực trực và nhờ cậu ấy ghé qua nhà để cài lại phần mềm... 3, 1... Cạch. Thật là ngốc nghếch – cậu ấy đến và cái máy vẫn ổn... Không, 3, 1, 8... rõ ràng là vậy... 4... cậu ấy sẽ nhận ra ngay 9, 9, 3... Đổ chuông rồi, mình đã bấm xong cả dãy số điện thoại... Mình nên cúp máy chăng?

Pete: Xin chào!

Ikey (Mình làm gì bây giờ...): Xin chào, Pete... Pete, cậu đấy à?...

Pete (Không thể tin được, là cô ấy...): ... Ikey... tớ đây.

Ikey (Cậu ấy đang lúng túng...): Tớ đây...

Pete (Chắc cô ấy không biết là mình ngạc nhiên...): Tớ biết là cậu rồi...

Ikey (*Để thử hơn rồi...*): Cậu đang làm gì đó? Chuyện là, tớ biết hôm nay lớp mình sẽ đi thư viện, vậy nên tớ muốn hỏi cậu xem có phải cô nói vào lúc một rưỡi không?

Pete (Có vẻ như cô ấy còn lúng túng hơn mình... Mình bình tĩnh lại rồi...): Một rưỡi! Ý tớ là tớ không biết có phải là cô giáo nói điều đó vào lúc một rưỡi hôm qua không, tớ chỉ biết là hôm nay chúng ta nên có mặt ở đó vào lúc một rưỡi.

Ikey (*Cậu ấy đoán ra ý định của mình rồi...*): Thì tớ đang muốn hỏi điều đó mà! Đồ quý! Cậu đang làm gì đó? Cậu có thể...

Pete (*Việc gì cũng được mà!*): Được!

Ikey (Cậu ấy biết...): Cậu có thể làm gì?

Pete (*Bình tĩnh nào, Pete, cô ấy sẽ nhận ra đấy...*): Tớ nghĩ là cậu muốn hỏi xem liệu chúng ta có thể gặp nhau sớm hơn một chút được không?

Ikey (*Hành động thôi! Đã đến lúc...*): Không, tớ muốn hỏi cậu... liệu cậu có thể ghé nhà tớ và đem theo trò chơi Faraon được không. Tớ hơi buồn chán nên muốn chơi một chút... Được chứ?

Pete (*Cô ấy biết rồi... Chắc Steve đã kể chuyện mình cho Janey nghe khi họ quay lại với nhau... Mình không nên đồng ý ngay...*): Tớ sẽ có mặt trong 10 phút nữa!

Ikey ("Trúng" rồi!): Tuyệt thật! Tớ chờ cậu!

Pete (*nhìn chăm chăm cái điện thoại với vẻ mặt đờ đẫn*):

Mình sẽ giết Steve! Mà có lẽ anh ấy chưa nói với cô ấy đâu... Chắc cô ấy chỉ muốn làm bạn lại với mình thôi... Nhưng trông cô ấy cứ là lạ thế nào ấy... rất bối rối. Có lẽ xấu hổ vì đã nổi giận vô cớ với mình... Thậm chí có lẽ là... Mình không dám nghĩ thêm nữa... Cô ấy luôn xem mình như một người bạn...

Chả sao đâu, Pete, cô ấy chỉ cần trò chơi Faraon thôi mà... Mình nên hành động như mọi khi – như thể tụi mình chưa bao giờ cãi cọ... À mà thật ra thì tụi mình cũng có cãi nhau gì đâu – cô ấy chỉ ngưng nói chuyện với mình thôi...

Giờ thì cô ấy nhận thấy điều đó thật ngớ ngẩn và muốn mọi thứ trở lại như trước kia! Thôi, ... không cần phải tưởng tượng lung tung! Mình nên đi thôi...

Có lẽ cô ấy không nhận ra điều gì đâu, cô ấy không nên biết, cô ấy sẽ cười nhạo mình... Mà cũng có thể cô ấy sẽ lại nổi đóa lên... Mình đi đây! Không, mình sẽ tới trễ vài phút để

cô ấy không nghĩ là mình quá háo hức... Mình cần đánh răng và chải đầu cái đã... Không, không cần chải đầu, cô ấy sẽ nghĩ mình chải đầu là vì cô ấy... Chỉ cần không để quên cái đĩa CD... Mình đi đây, ai mà chờ đợi lâu hơn được chứ? Mình bồn chồn, cứ như là chưa từng đến nhà cô ấy vậy, y như tâm trạng trước khi bắt đầu một trò chơi. Đúng là đồ con lừa ngu ngốc! Mình đi đây!

Trong khi đó,

Ikey (*đứng trước gương trong phòng tắm*): Nhìn mình này! Tóc tai chẳng ra sao, đã vậy còn bị nổi một cái mụn ngay giữa trán nữa chứ. Chắc cậu ấy sẽ quay lưng đi ngay khi nhìn thấy mình! Làm sao có thể xảy ra chuyện cậu ấy thích mình nhỉ? Ngay từ khi mình mới năm tuổi, cậu ấy đã xem mình là kẻ ngốc nhất thế gian! Vậy đấy, tụi mình bên nhau suốt nhưng mình không phải là cô gái hấp dẫn mà cậu ấy có thể phải lòng. Đối với cậu ấy, mình chỉ là Ikey! Hình như cậu ấy không còn giận mình nữa... Có vẻ như cậu ấy vui khi mình gọi cho cậu ấy... Ít nhất thì chúng mình cũng sẽ hàn gắn mọi thứ sau tất cả những việc khờ dại với Victor... Mà có lẽ cậu ấy cũng không nhận thấy đâu... Ồ, mình đang đùa với ai vậy chứ?

Cậu ấy chỉ biết mỗi một việc là ngày nào đó cậu ấy muốn chơi trong giải vô địch bóng rổ thôi! Đối với cậu ấy, yêu đương là trò vớ vẩn – chẳng phải cậu ấy đã nói thế ngay từ ngày đầu tiên mình bắt tay thực hiện dự án “Cắm nang Tình yêu” sao? Cái cuốn sách “trời đánh” này! Nó phải chịu trách nhiệm cho mọi việc! Ý tưởng ngớ ngẩn đó từ đâu mà ra kia chứ? Cậu ấy sẽ có mặt ở đây bất cứ giây phút nào! Ôi, khiếp quá, có một cơn co thắt kinh khủng ngay giữa bụng mình... Chuyện gì xảy ra với mình vậy nhỉ? Đó là Pete... Có tiếng chuông cửa... Hít thở thật sâu nào, Irene... Mọi thứ sẽ ổn cả thôi!

Ikey (*Để thôi mà, cứ vờ như mọi thứ đều bình thường đi*): Chào cậu! Cậu nhanh thật đấy!

Pete (*Mình nên đến trễ hơn; giờ thì cô ấy đã biết là mình không thể chờ...*): À... ờ... Tớ đây...

Ikey (*Cậu ấy thật đáng yêu, bối rối nữa chứ... có lẽ thế...*): Vào nhà đi! Tớ chán đến không thể tưởng được và sau đó tớ nhớ ra... (*Nói tiếp đi... phá tan bầu không khí ngưng ngập...*) Cậu còn nhớ khi tụi mình cùng chơi trò Faraon ở nhà cậu hồi năm ngoái không? Đó là trò chơi thú vị, chúng ta đã cố gắng xây dựng một thành phố phát triển... Nhớ không? Tất cả các mỏ vàng của tớ bị lửa thiêu hủy vì tớ quên gửi đội lính cứu hỏa đến... Tớ muốn chơi lại trò đó... (*Ngừng một chút nào, Irene, mày bắt đầu nói linh tinh rồi đấy...*)

Pete: (*Cô ấy đang giả bộ gì đây, mình hiểu cô ấy mà... cô ấy chỉ muốn hàn gắn tình bạn của chúng mình...*): Và rồi cậu nhớ là cậu có một thằng bạn...

Ikey (Ồi, đó là một cú giáng trực tiếp... cậu ấy vẫn còn câu...): Ý cậu là sao? Nghe này, nếu cậu vẫn còn giận tớ thì... tớ xin lỗi vì đã gọi cho cậu... (Mình không được làm hỏng mọi thứ vào lúc này, mình đang nói cái gì vậy...): Ý tớ là cậu không có lý do gì để bực mình cả...

Pete (Giờ thì mình đang “đổ dầu vào lửa” rồi...): Tớ chưa bao giờ tức giận! Chính cậu bỗng dưng thôi nói chuyện với tớ mà tớ không biết tại sao...

Ikey (Tớ biết chính tớ đã thổi bay tất cả mọi thứ, cậu không cần phải chà xát nỗi đau đó!): Tớ á? Tại sao tớ lại phải nổi cáu với cậu cơ chứ? Pete (Cô ấy thật táo tợn! Ái chà, cô ấy đúng là xinh đẹp, trời ạ! Cô ấy thực sự khiến mình phát cáu!): Giờ thì cậu cho rằng tớ bịa đặt mọi điều khi bảo là cậu không muốn nói chuyện với tớ!

Ikey (Sự việc đang tiến triển không tốt lắm... cẩn thận!): Pete... Cậu có muốn uống Coca không?

Pete (Tớ muốn hôn cậu, đồ ngốc...): Chắc chắn rồi! Tớ đang rất khát đây!

Ikey (Tuyệt, để mình nghĩ xem sẽ làm gì tiếp theo... Mình run quá, làm sao mình có thể đưa ly nước này cho cậu ấy nhỉ?)

Pete (Mình đúng là thằng ngốc! Ai cũng có thể nhìn thấy từ cách cả dậm là mình đang yêu cô ấy! Mình phải đổi đề tài thôi... mình nên mở cái đĩa CD này để xoa dịu tình hình...)

Ikey (Tuyệt! Cậu ấy đã bật máy tính lên rồi... Tạ ơn Chúa, mình không cần tiếp tục giải thích với cậu ấy nữa...): Coca của cậu đây! Ồi, xin lỗi! (Cậu ấy giật tay lại khi cả hai chạm tay nhau như thế bị bỏng vậy! Mình đúng là hậu đậu...)

Pete (Có điện! Một tia lửa! Mình có bình thường không nhỉ? Giờ thì cô ấy biết tổng suy nghĩ của mình rồi!): Xin lỗi cậu! Đó là lỗi của tớ...

Ikey (Nhìn vào màn hình nào, cô gái vụng về...): Thôi được rồi, chúng ta chơi nào!

Pete (Cô ấy gần mình quá! Hơi thở thoảng trên vai mình! Cô ấy thật thơm!): Vậy thì cậu ngồi xuống đây và ngủi... ý tớ là chơi... (Ồi điên quá, mình không thể tin được mình vừa nói cái gì...)

Ikey (Cậu ấy mất bình tĩnh... Cậu ấy đứng dậy... Nhìn mình... Không nói gì... Mình nói gì đây)

nhỉ? Cậu ấy cũng... Cậu ấy cũng...): Pete...

Pete (Mình đúng là một con lừa!): Tớ... (Cô ấy đặt ngón tay lên môi mình như không muốn nghe, má mình nóng bừng, mình nhắm mắt...)

Ikey (Mình ngưỡng mộ cậu ấy!): Tớ biết... (Cậu ấy vẫn nhắm nghiền mắt, nhưng đang hôn lên ngón tay mình! Tóc mình dựng đứng cả lên, thật dễ chịu... cậu ấy mở mắt và mình biết là cậu ấy sẽ hôn mình...)

Pete (Mình đang bay! Giống như trong giấc mơ ấy... Cô ấy cũng đang bay, mình có thể cảm nhận... Làm gì bây giờ nhỉ?)

Ikey (Chính là cái cảm xúc này! Thực quá! Mình làm gì bây giờ? Mình nên nói gì đó...): Tớ nghĩ... Tớ nghĩ chúng ta sẽ... đến thư viện trễ mất thôi... (Cậu ấy cười phá lên! Đồ phá rối!)

Pete (Chuyên gia vĩ đại về sự say mê trong tình yêu đang bối rối... Mình không thể nhịn cười): Đi thôi... đi thôi... cậu đưa tay đây cho tớ... và tớ sẽ dừng trò chơi Faraon ở đây...

Ikey (Đúng là hai đứa ngốc...): ... với điều kiện là ngày mai chúng ta sẽ chơi giống hôm nay...

Pete (Mmmm, không thể chờ...): Đôi khi cậu cũng thông minh đấy chứ... Dù rằng...

Ikey (Đó mới đúng là Pete của mình! Mình cũng buồn cười rồi đây...): “Dù rằng” ... Ý cậu là gì? Dù rằng tớ ngu “thường trực” chứ gì! Có phải cậu muốn nói thế không hả?

Pete: Không đời nào! Tớ không bao giờ có thể nói bất kỳ điều gì như thế!

Ikey: Cậu mà không nói á?! Đứng dậy coi... Nhìn đồng hồ kia!

... Và ngay tại thời điểm đó, vở kịch hành động đột ngột biến thành vở hài kịch lãng mạn với một kết thúc hoàn toàn có thể dự đoán được. Các tài liệu nghiên cứu và các bài học cho cuốn Cẩm nang Tình yêu bị nhét vào ngăn tủ dưới cùng ở bàn của Irene, cạnh những cuốn sách từ các năm học trước mà nếu theo đúng quy luật thì chúng ta không bao giờ mở ra xem lại...

Mê mải với những niềm vui mới, cả tác giả cuốn cẩm nang và Pete đều quên bém thành tựu quan trọng này, cũng như tất cả các mẫu nghiên cứu đã được xử lý... Ngoại trừ...

27 tháng 12

Còn chỉ còn một vài ngày nữa là đến giao thừa! Chúng tớ sẽ có một bữa tiệc ở trường, và tớ... Tớ sẽ làm gì ở đó khi những người khác đều hẹn hò và vui vẻ, tất cả mọi người, trừ tớ - Tone tội nghiệp và gốc ghếch! Tớ biết mọi người đều gọi tớ như thế vì tớ không thông minh lắm, “vô vọng” trong các môn thể thao, lại không phải là cây hài trong lớp...

Đã nhiều lần tớ ở bên bờ vực của sự nổi loạn và giờ đây tớ lại nghĩ về nó... Tớ sẽ không quá hạ mình như thế nữa! Tớ biết tớ không ngu ngốc và tớ không quan tâm người khác nghĩ gì về tớ. Helen sẽ không cho tớ thời gian, dù chỉ một ngày, dù cô ấy biết tớ đã thầm yêu trộm nhớ cô ấy trong nhiều năm... Cô ấy luôn là trung tâm chú ý và tham gia các môn thể thao quan trọng nhất. Đối với cô ấy tớ chỉ là con số không! Ngay cả sau khi John bỏ rơi cô ấy và cặp kè với Maya, cô ấy cũng không nhận ra là mình gốc như thế nào... Về phần tớ, tớ sẽ chỉ tiếp tục chờ đợi... Nhìn ngắm cô ấy từ xa... Làm sao tớ có thể thay đổi đây? Liệu tớ có chút cơ hội nào để có được Helen không nhỉ?

Chắc Ikey sẽ có giải pháp chắc thắng cho trường hợp của tớ! Cô ấy và Pete đã nhận ra tình cảm của nhau và giờ thì cả hai rất hòa hợp. Cũng là nhờ vào Cẩm nang Tình yêu nổi tiếng của cô ấy, cái cuốn sách mà vì nó cô ấy đã quấy rầy chúng tớ trong suốt nhiều tuần liền. Cô ấy thậm chí không bao giờ còn đề cập đến “kiệt tác khoa học” của mình, nhưng xét cho cùng thì hình như trong đó có một số công thức mà cô ấy đã khám phá và sử dụng. Tớ sẽ phải xin cô ấy lời khuyên! Tớ thấy mừng cho cô ấy và Pete, họ rất xứng đôi... Thực ra thì họ đã hợp nhau từ trước mà không nhận ra đấy thôi... Tất cả mọi thứ sẽ tìm về đúng chỗ của chúng vào một ngày nào đó – sớm muộn gì tớ và Helen cũng sẽ có năm phút bên nhau!

Batman và Susan chỉ trao ánh mắt cho nhau mà không nhìn thấy ai xung quanh họ. Janey tái hợp với Steven và anh ấy lại rảo quanh khu phố của chúng tớ. Tình yêu của họ đang hồi đẹp nhất... Ngay cả cậu bạn Jack thân nhất của tớ cũng đang cố tiếp cận Maggie! Cậu ấy chuẩn bị “tấn công” cô nàng trong bữa tiệc mừng năm mới và cả đám con gái đều nghĩ rằng cô nàng sẽ chấp nhận. Cái anh chàng John gốc ấy đang cặp với Maya, Victor thì cặp với Carol ở lớp 7D... Chỉ còn tớ là không có hy vọng gì... Hay là có nhỉ? Trong hai năm thì đây là năm đầu tiên Helen không có bạn trai... Biết đâu đây có thể là thời điểm thích hợp!

Tớ phải gọi điện ngay cho Ikey hỏi mượn “tác phẩm” của cô ấy để ngâm cứu chút ít từ giờ cho đến buổi tiệc! Nào nào, Tone! Thôi than khóc cho phận mình và làm một việc gì cụ thể đi!

Tone – Bạn trai mới của Helen

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Apollo là Thần Ánh sáng, con của Zues và nữ thần Lato trong thần thoại Hy Lạp. Thần còn là hiện thân của chân lý, nghệ thuật, tiên tri và cả y học. Là một trong 12 vị thần trên đỉnh Olympus, thần Apollo thường xuất hiện dưới hình tượng một chàng trai tóc vàng, đeo cung bạc và mang đàn lia. Cleopatra, người Hy Lạp, là nữ hoàng Ai Cập cổ đại nổi tiếng mọi thời. Theo các tài liệu văn hóa và ngôn ngữ, bà được hưởng nền giáo dục toàn diện, có thể nói 9 thứ tiếng, thông minh, sắc sảo, xinh đẹp, uy nghiêm và đầy quyền lực.